

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ
ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΤΙΜΟΘΕΟΥ ΚΑΙ ΜΑΥΡΑΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Ἀρχιεπισκόπου Ἀργους καὶ Ναυπλίου

Ψαλλομένη τῇ 3 Μαΐου

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ

Ἐφημέριος τοῦ ἐνταῦθα Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ὁσίου Μελετίου

Μηνὶ Μαΐῳ 3.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῶν Ἀγίων ἐνδόξων Μαρτύρων Τιμοθέου καὶ Μαύρας. Καὶ τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου Ἀρχιεπισκόπου Ἀργεοῦ Ναυπλίου. Ἐσπέρας εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰδῶμεν τίτους 6. Καὶ ψάλλομεν 3 τῶν Μαρτύρων καὶ 3 τοῦ Ἱεράρχου. Ἦχ. δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.— Ἐὰν ἀνόμιαις.

Γηθυσύνως φιλέορτοι, ἐορτάσωμεν σήμερον, μνήμην τὴν πανίερον καὶ πανένδοξον τῶν ἀθλοφόρων κραυγάζοντες, ἀήτητοι μάρτυρες, διασώσατε ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κακώσεως, Μαύρα ἐνδοξε, σὺν συνάθλῳ τῷ θείῳ Τιμοθέῳ καὶ εὐκλείας συμμετόχους, τῆς οὐρανίου ποιήσατε.

Στίχ. Ἐρεκεν τοῦ ὀνόματός σου ὑπέμεινα.

Τῶν μαρτύρων τὸ καύχημα, Ἐκκλησίας τὸ στήριγμα, τῶν πιστῶν κραταίωμα καὶ διάσωσμα, τοὺς ἀθλοφόρους ὑμνήσωμεν, φιλέορτοι σήμερον· ρωμαλέως γὰρ αὐτοὶ τὸν Βελίαν κατήσχυαν καὶ ἐκήρυξαν τὸν Χριστὸν βασιλεῖα τῶν ἀπάντων, ὡς ἀθλήσεως τῷ στέφει λαμπρῶς αὐτοὺς κατεστρέψατο.

Στίχ. Ἀπὸ φιλικῆς προῆτας μέχρι νυκτός.

Εν τῷ Σταυρῷ διανύθησαν, οἱ ἐπλήται γηθόμενοι, πάθος τὸ σωτήριον εἰκονίζοντες, ἐν ᾧ τὸ τέλος τὸ ἅγιον, λαβόντες ἀπέκτησαν, πρὸς θεὸν περιχαρῶς· εἰς ἁγίων σκηνώματα, εἰς τὰ ἄρρητα, καὶ ἀνέκφραστα κάλλη Παραδείσου, ἐνθα τάξεις τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν μαρτύρων τὰ τάγματα.

Καὶ τοῦ Ἀγίου Πέτρου 3 Ἦχος πλαγ. β'. Ὁλην ἀποθέμειοι

Ολην ἐν καρδίᾳ σου τὴν μετοχὴν τῶν κρείττωνων, Μάχαρ εἰσδεξάμενος, θεῖον οἰκητήριον ὄντος γέγονας, τῆς σαρκὸς ἅπασαν, τὴν γεώδη ὕλην, ὥσπερ φέρτον τιναξάμενος, καὶ τὴν Οὐράνιον Πόλιν περιῶν ἐν τῷ σώματι, παμμάκαρ σὺλιζόμενος καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ἐντροφώμενος, ἐτυχες ἐκ πόθου,

Ἀγγέλοις διαιτώμενος σοφέ, καὶ τρισιλίου θεότητος αἰγλή φωτιζόμενος.

Στίχ. *Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη ἐπαινέσατε.*

Πόνο·ς τοῦ Κυρίου σου, προσομιλῶν κατὰ μόνος, καὶ αὐτῷ ἐνούμενος, θεωρίαν πράξεων βάσιν ἔσχηκας. Τὸν γὰρ νοῦν ἄριστα, ὡς ποθῶν εὐστόργως, ἡγεμόνα ποιησάμενος, σαρκὸς καὶ πνεύματος, ὥσπερ χαλινῷ κατεδάμασας, τῇ σοφρωσύνῃ Ἁγίε, καὶ δικαιοσύνῃ κοσμούμενος, φρονήσει καὶ ἀνδρείᾳ, καὶ ταύτης ἐπιδίφριος ἀρθείς, ὥσπερ Ἡλίας κατείληφαι χῶρον τὸν Οὐράνιον.

Στίχ. *Οὐ ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, καὶ ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα.*

Εἴστης τῆς ἐφέσεως, μακαριώτατε Πέτρε, ὀρεκτῶν εὐράμενος, ὡς ἐσώθεις ἄριστα τὸ ἀκρότατον· τῷ Χριστῷ ζήσας γὰρ, ἀλλ' οὐχὶ τῷ κόσμῳ τῆς τε τούτου δόξης ἔτυχες μάκαρ σκηνοῦμενος, ἔνδον ἀκράτῳ λαμπόμενος, καὶ θρόνῳ τοῦ παντάνακτος, οἷα λειτουργὸς παριστάμενος, μέμνηρο τῆς σᾶς, ἣν ἐξεθρέψω μυστικῶς, καὶ τοῖς τῶν λόγων σου νόμασι, ταύτην ἐνεφόρισας.

Τῶν μαρτύρων. Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι. Ἡζ. πλ. β.

Δεῦτε πιστῶν ὁ σύλλογος σήμερον ὕμνοις ἐνθέοις τοῦς γενναίους ἀθλητάς Χριστοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῖν καταστέψωμεν. Τιμóθεον τὸν ἀήττητον ἀριστεὰς σὺν τῇ θείᾳ συνάθλῳ Μαύρα τῇ στεροᾷ, καὶ ἐνδόξῳ μεγαλομάρτυρι, καὶ πιστῶς ἐγκομήσωμεν λέγωντες· χαίροις ξυνωρίς ἁγία καὶ ἀεισέβαστος, ἡ τὴν πλάνην τῶν αἰσχίτων εἰδώλων εὐθαρσῶς καθυβρίσασα, καὶ Χριστὸν τὸν θεὸν ἐνώπιον τῶν τυράννων λαμπρῶς ἀνακηρύξασα· χαίροις δυὰς ἱερωτάτῃ, καὶ χαριτώνυμος, ἡ τῇ τρισηλίῳ θεότητι ἔργῳ τι καὶ λόγῳ, λατρεύσασα, καὶ θανεῖν δι' αὐτὴν αἰρετίσασα· Χαίρετε ἀθληταὶ μεγαλόθυμοι οἱ ἐν ποικίλαις βασάνοις, καὶ σταυρικῇ προσηλώσει τὰ σώματα παραδιδόντες διὰ τὸν ὑπὲρ ἡμῶν σταυρωθῆναι καταδεξάμενον· ὃν μὴ πάνεταί πρεσβεύειν ἀδιαλείπτως, ὑπὲρ τῶν

πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων τὴν πανένδοξον μνήμην ἡμῶν.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων Ἀμήν.

Τῆς τυχούσης ἐοριῆς. — Εἰσοδος· Σοφία Ὁρθοί...

Φῶς ἱλαρὸν ἁγίας δόξης Ἀθανάτου Πατρός, Οὐρανίου, Ἁγίου μάκαρος, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλθόντες ἐπὶ τὴν Ἡλίου δυσιν, ἰδόντες φῶς ἐσπερινόν, ὑμνοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἁγίον Πνεῦμα, Θεόν. Ἀξιόν σε ἐν πᾶσι καιροῖς ὑμνεῖσθαι φωναῖς αἰσίαις, Υἱὲ Θεοῦ ζωὴν ὁ διδοὺς· διὸ ὁ Κόσμος σε δοξάζει.

Ἑστέρας Προκείμενον ἡς Ἡμέρας. Τὴ ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Μνήμης δικαίου μετ' ἐγκωμίων καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃν εὔρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖττον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιώτερά δέ ἐστι λίθων πολυτελῶν. Πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἀξιὸν αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη. Νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ· τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου ὧ τέκνα· σεμνὰ γὰρ ἐρῶ· καὶ μακάριος ἄνθρωπος τε τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει· αἱ γὰρ ἐξοδοί μου ἐξοδοὶ ζωῆς· καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου· διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προΐεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων· ὅτι ἐγὼ ἡ Σοφία κατεσκεύασα βουλὴν καὶ γνῶσιν καὶ ἔνδειαν· ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην, ἐμὴ βουλὴ καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχὺς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ· οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες, εὐρήσουσι χάριν· νοήσατε τοίνυν ἄχαιοι πανουργίαν· οἱ δὲ ἀπαίδευτοι, ἐνθεσθε καρδίαν· εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά, ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου· ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ, χεῖλη ψευδῆ μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σχολίων οὐδὲ στραγγαλιῶδες· πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ βρῆθ' αὐτοῖς εὐρίσκουσι, γνῶσιν· διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ἡμῶν καὶ πλησθῇσθαι πνεύματος.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δι' ἀδίκου ἐξολεῖται· χεῖλη ἀνδρῶν δικαίων ἐπίστανται χάριτας, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστραφῆσεται· ζυγοὶ δόλιοι, βδέλυγμα ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ· οὐ ἐὰν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμίας στόμα δὲ σοφῶν μελετᾷ σοφίαν· τελειότης ἐνθέων ὁδηγήσῃ αὐτούς, ὑποσκελισμὸς ἀθετούντων προνομεύσει αὐτούς· οὐκ ὠφελήσῃ ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ ῥύεται ἐκ θανάτου· ἀποθανὼν δίκαιος ἔλιπε μετὰ μελόν, πρόχαρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος, ἀσεβῶν ἀπώλεια· δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτομεῖ ὁδοὺς, ἀσεβεία δὲ περιπίπτει ἄνομος· δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν ῥύσεται αὐτούς, τῇ δὲ ἀσεβείᾳ ἐαυτῶν ἀλίσκονται παράνομοι· τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ἔλλυται ἐλπίς, τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ἔλλωται· δίκαιος ἐκ θύρας δινύει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδοται ἀσεβής· ἐν στόματι παρανόμων παγὶς πολίταις, αἵσθησις δὲ δικαίων εὖδος· ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατάρθρωσε πόλις, καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα· ἐν εὐλογίᾳ ἐνθέων ὑψωθήσεται πόλις, στόματι δὲ ἀσεβῶν κατασκαφῆσεται· μυκτηρίζει πολίτας ἐνδέας φρενῶν, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἄγει.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐν φθάσει τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται γήρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὔτε ἀριθμῷ τῶν μεμέτρηται· πολιά δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γήρας βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη καὶ ζῶν μετὰ ζῶν ἁμαρτωλῶν μετετέθη· ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἁμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ σεβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῖ νοῦν ἄκακον τελειοθεῖς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς, ἀρετὴ γὰρ ἐν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας, οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μὴδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις

καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἵπομεν πάντες ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανείας ἡμῶν εἵπομεν. Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ ἐσπέρᾳ ταύτῃ, ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς, εὐλογητὸς εἶ, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ ἐνετὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομα σου εἰς τοὺς αἰῶνας Ἀμήν. Γένοιτο, Κύριε τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ σέ. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, δίδόν με τὰ δικαιώματά σου. Εὐλογητὸς εἶ, Δέσποτα συνάντισόν με τὰ δικαιώματά σου. Εὐλογητὸς εἶ, Ἄγιε φώτισόν με τοῖς δικαιώματί σου. Κύριε τὸ ἔλεός σου εἰς τὸν αἰῶνα, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν μὴ παρίδῃς. Σοὶ πρέπει αἶνος σοὶ πρέπει ὕμνος, σοὶ δόξα πρέπει, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Ἡ Ζητὴ τῶν Μαρτύρων καὶ τοῦ Ἱεράρχου. Ἦχος α'

Τῷ ἔρωτι τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης τρωθέντες οἱ πανεύφημοι πᾶσαν τὴν τοῦ προσκαίρου βίου χλυδὴν κατεφρόνησαν· καὶ τὰ πάθη αὐτοῦ ζηλῶσαντες, ἐν Σταυρῷ ὡς αὐτὸς δι' αὐτῶν ἐτανύθησαν· καὶ ἐξ αὐτοῦ εἰς οὐρανὸν ἀναβάντες, καὶ τῷ ἁμαραντίνῳ στέφει στεφανωθέντες ἐκ χειρὸς τῆς παναλκιστάτης, πρεσβεύουσιν ὑπὲρ ἡμῶν Τιμόθεος ὁ ἱερόνικος καὶ Μαύρα ἡ παναοίδιμος.

Τῷ τῆς ἀθλήσεως αἵματι καταφαιδρύναντες ἑαυτοὺς οἱ γενναῖοι μάρτυρες, ρωμαλαίως κατὰ τῆς πλάνης ἀντέστησαν ψυχῆς καρτερότητι, καὶ νοὸς τῇ εὐθύτητι· περὶ δὲ καὶ βασάνοις ἐγκαρτερήσαντες, εἰς νυμφῶνα οὐράνιον Χριστὸς εἰσηγάγετο μετὰ αὐλῶν λειτουργῶν ἀδίδως ἀγαλλόμενοι.

Τίς οὐ θαυμάσιε τὴν ὄντως ὑπεράνθρωπον καρτερίαν Μαύρας ἐνδόξου τε καὶ ἀηττήτου μεγαλομάρτυρος· ρωσθεῖσα γὰρ αὕτη Σταυροῦ τῇ θείᾳ δυνάμει θαρσαλέως δρυμιτάταις καὶ ἀνοικέστοις αἰκείαις ἐνεκαρτέρησαν· ὦ τοῦ θαύματος φύσις ἀσθενῆς καὶ εὐπτότης, κατήσχυνε τὸν ἀόρατον δράκοντα τὸν τὴν Εὐὰν τὸ πάλαι πτερνίσαντα· καὶ ὡς πύργος ἀρραγῆς

τῇ πορᾷ τῶν βασάνων ἀσάλευτος μέινασα, τριπᾶ νῦν τοῦ ἀμυγᾶνου κάλλους. Μαύρα ἡ αἰοδήμος.

Ἁγίου ἡχ. β'.

Τὸν ἐν σαρκὶ ἰσάγγελον βίον σου, Ἁγγελοι καὶ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν ἱερεῖς, καὶ μονάζοντες εὐλαβήθησαν, καὶ ὁ εὐσεβὴς λαὸς τῶν Ἀργείων, εὐφραίνεται καὶ σκιρτᾷ· Θεὸς γάρ σε ἐδόξασεν ὁ ὑπὸ σοῦ δοξασθεὶς, ὃν νῦν ἡμῖν, ἐξιλέωσθε Πάτερ Ἀγιώτατε.

Ἦχος γ'.

Τὸν θρόνον τῆς ἱερωσύνης διττῶς ἐκόσμησας ὅσιε Πάτερ ἀρετῇ τε καὶ τάξει· τῇ μὲν τῶν Ἀγγέλων ἐφάμιλλος γενόμενος, τῇ δὲ τὸν Χριστὸν ἐξεκόνισας· ἀλλὰ καὶ νῦν τῷ θρόνῳ τῆς μεγαλοσύνης ἐν ὑψιλοῖς σὺν παρρησίᾳ παριστάμενος αἰτῆσαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ'.

Εἰς ὅρος εὐσεβείας, καὶ κανὼν ἀρετῆς πίστεώς τε ἀκρίβειαν τοῖς ἔργοις δεικνύμενος, Πέτρε Ἱεράρχα τῷ θεῷ Πνεύματι, τοῖς Πατράσιν ἐγγαχαχθέντα ὅρον ἀγιώτατον, πνευματοκινήτως ἐκύρωσας, καὶ στήλην ὀρθοδοξίας ἡμῖν παρέδωκας· ἀλλ' αἰτῆσαι Χριστὸν τὸν Θεόν, σὺν τοῖς σοῖς ἀγωνισταῖς, καὶ στεφανίταις, ἀπαράτρωτον ταύτην τὴν καλὴν ὁμολογίαν ἡμῶν διαφυλάττεσθαι εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Δόξα πατρὶ.

Ὅλον βούλει τῶν μαρτύρων τοῦ Ἁγίου. Ἦχος πλ. δ.

Τῇ ἀθλητικῇ πανηγύρει τῶν ἐνδόξων ἀθλοφόρων στίφος πιστῶν συνδράμωμεν σήμερον ὕμνοις ἐνθέοις τὸν σωτῆρα δοξάζοντες τὸν σεπτῶς δοξάσαντα Μαύραν τὴν ἀήττητον Μάρτυρα, καὶ σὺν αὐτῇ, Τιμόθεον τὸν γενναῖον ἐν μάρτυσιν· οἱ καὶ πρεσβεύουν ἀενάως ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ Κόσμου, καὶ σωτηρίας τῶν μετὰ πόθου, καὶ πιστῶς ἐορταζόντων, τὴν πανένδοξον μνήμην αὐτῶν.

Δόξα τοῦ Ἱεράρχου ἡχος β'.

Τὸν τῶν Ἀργείων ἅπαντες σφόν Ἱεράρχην τιμήσωμεν, τὸν πρῶτον καὶ εὐθύτατον, τῆς Ἐκκλησίας τὸ στήριγμα, καὶ τῆς Οἰκουμένης τὸ καύχημα, τὸ λαμπρότατον σκεῦος τοῦ Πνεύματος, τὸν ποταμὸν τὸν αἰεὶ πλήρη τῶν θαυμάτων, εὐφημοῦντες καὶ λέγωντες. Χαῖρε πιστὲ οἰκονόμε τῆς χάριτος, δοχεῖον διδασκαλίας ἀνεξάντλητον, ταμεῖον θησαυρισμάτων ἀδαπάνητον, Ἀρχιερέων ἐγκαλωπίσμα, τῶν ὀρθοδόξων ἀγλάισμα, ἡ πέτρα τῆς εὐσεβείας ἡ ἀκράδαντος. Πέτρε θειώτατε, δεόμεθα αἰεὶ ὑπὲρ ἡμῶν πρέσβευε ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς τυχοῦσης Ἑορτῆς.— Ἀπόστιχα τῶν Μαρτύρων καὶ τοῦ Ἱεράρχου. Ἦχ. β'. Ὅτι ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Χαῖρε ὦ πανσέβαστε δυὰς, χαίροις ξυνωρίς ἡ ἁγία καὶ αἰσιδέαστος, χαίρετε πανένδοξοι Κυρίου μάρτυρες, οἱ στεφάνως ἀμαυρώσαντες, εἰδώλων τὴν πλάνην, καὶ ταύτην ἐκσέσαντες ἰδίοις αἵμασιν· ὅθεν καὶ λαμπροὺς τοὺς στεφάνους, παρὰ τοῦ Σωτῆρος ὦ Μαύρα, σὺν τῷ Τιμοθέῳ ἐκομίσασθε.

Στίχος θαυμασιὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Ξύλου ὁ γενάρχης τοῦ Ἑδέμ, βρώσει βασκανίᾳ Βελίαρ γέγονεν ἄπνικος· αὐθις ὁ Σωτὴρ ἡμῶν διὰ τοῦ ξύλου αὐτόν, εἰς Παράδεισον ἤγαγε διὸ καὶ ἡ Μαύρα ταυθεῖσα ἅμα τε τῷ Τιμοθέῳ Σταυρῷ, ἤρθη εἰς τὸ ὕψος τοῦ θεοῦ ξύλου ἐντροφῶσα ἡδέως, τοῦ τὴν ἁμαρτίαν ἐξαλείψαντος.

Στιχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάσιωσεν ὁ Κύριος.

Βίβλος ἀγαγεῖν τὰς ἱεράς, αἷς χριστιανοὺς ἐνούθετοις, τοῦ πυρπολῆσαι αὐτάς, προστάξας ὁ τύραννος τούτῳ ἀντέφρησας, ὡς οὐδεὶς παραδίδωκεν, υἱοὺς τοὺς ἰδίους, ἐκὼν πρὸς τὸν θάνατον, ὅθεν Τιμόθεε, ἅμα τῇ πανσέπτῳ συνένῳ Μαύρα τῷ Σταυρῷ προσπηγνύει, ἐν ᾧ περ τὸ τέλος ἐκομίσασθαι.

Στίχος. Τὸ Στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας. Ἦχ. α'.

Η φωτοφόρος σου μνήμη, συγκαλεῖ σήμερον, πᾶσαν τὴν

πόλιν Ἀργους, εὐσεβῶς ἑορτάσαι, καὶ ἄσαι τὴν σὴν δόξαν ἣν ἐκ Θεοῦ, εἴληφας Πέτρε ὅσιε, καὶ ἀμφιάσαι τὸ κλέος Μάκαρ τὸ πρίν, τῇ πρεσβείᾳ σου θεόσοφε.

Στιχ. Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ δοῖοι σου ἀγαλιάσει ἀγαλιόσονται.

Τῶν Οὐρανίων ταγμαίων.

Κατακοσμήσας τὸν θρόνον τοῦ Ἀργους. Ὅσιε, θαυματοργεῖαις θεαῖς, αἷς τελεῖς καθ' ἑκάστην, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Θεόν, μὴ ἐπιλάθῃ τοῖς πρίμοις, νῦν ὑπαρχούσῃ δὲ ταύτῃ ἐν τοῖς δεινοῖς χορηγίαν ἐπιβράβευστον.

Δόξα πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἀγίῳ Πνεύματι. Τῶν Μαρτύρων ἦχος πλ. δ.

Αστράπτουσα φωτὶ τῆς εὐσεβείας, Μαύρα πανένδοξε ὄψεις μὲν τυράννων ἡμαύρωτας, τῶν δὲ πιστῶν τὰς καρδίας ἐλάμπρυνας, καὶ τῷ αἵματι τῆς ἀθλήσεως, τὰς εἰδωλικὰς σπονδὰς ἐξήρανας· ὑψωθείσα δὲ τῷ Σταυρῷ διὰ τὸν ἐν ζύλῳ ὑπὲρ ἡμῶν προσηλωθέντα Κύριον, τὰς οὐρανίους μονὰς εἰς κατόικησιν ἐκκληρώτω αἰοῖδιμε· πρέσβευε οὖν δεόμεθα ὑπὲρ τῶν πιστῶς ἑορταζόντων τὴν πανέορτον μνήμην σου, Μαύρα πανσεβάσμιε.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.— Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον σου.

Ἀπολυτίκιον. Τῶν Μαρτύρων ἦχ. α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Δεῦτε πάντων φιλεόρτων συστήματα, ὕμνοις τὴν σεπτὴν ξυνωρίδα ἐγκωμιάσωμεν, Τιμόθεον τὸν μέγαν ἀθλητὴν, καὶ Μαύραν μαρτύρων καλλονήν, ὡς τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων εὐθαρσῶς ἀποσείσαντες· δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς Χριστῷ, Δόξα τῷ στεφανώσαντι. Δόξα τῷ ἐνεργοῦντι δι' ἡμῶν πάντα ἰάματα.

Τοῦ Ἀγίου Πέτρου ἦχ. γ'. Μέγαν εὐρατο.

Ολβον εὐρατο Πόλις Ἀργεῖων, σὲ ἐκτίησας φρουρὸν προστατήν· ποιμενάρχης γὰρ Πάτερ καθέστηκας, τῶν πολλοῦν τὰ θράση κατέβαλες, ἐπερχομένο εἰς αἰὲν κατ' αὐτῆς,

Πέτρε ὅσιε· δυσπραγίας πάσης αὐτὴν ἀπάλλαξον, καὶ δώρησαι αὐτῇ, τὸ ἔτος εὐφρόσυνον.

Δόξα. Ἐτερον τῶν Μαρτύρων ἦχ. δ'.

Μαρτύρων σύλλογος νῦν ἐφραίνεται. Ἀγγέλων ἄσπασι μεγαλύνομεν, τὴν μνήμην ὑμῶν Ἅγιοι, ἅπαντες μελωδοῦντες, καὶ πιστῶς ἐκδοῶντες χαίροντες τῆς τριάδος, Δύας μαρτύρων καὶ κλέος, Τιμόθεε, καὶ Μαύρα, ὑπὲρ ἡμῶν αἰὲν πρεσβεύεται. Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.

Τὰ αὐτὰ εἰς τὸ Θεὸς Κύριος. Εἰς τὸν Ὅρθρον.

Καθίσματα. Ἦχ. α'. Τὸν ἰάφον σου Σωτήρ. Εἰς τὴν πρώτην στιχολογίαν.

Μαρτύρων ἱερῶν, ξυνωρίδα συμφώνως· ὑμνήσωμεν πιστοί, Τιμοθέου καὶ Μαύρας, Τριάδα γὰρ ἄκτιστον τῶν τυράννων ἐνώπιον ἀνεκήρυξαν καὶ τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην κατηδάφησαν, θεολογοῦντες ἀξίως, δογμάτων τὰ ἐνθεα.

Δεσπότην τὸν Χριστὸν, ὡς λαμπρὸς ἐν σταδίῳ, κηρύξαντες σοφοί, ὁρατῶν ἀοράτων, ὑπήνεγκαν στερρώτατα οἰκισμούς τε, καὶ μάστιγας, δυναμούμενοι ἐπιστοσία τῇ Θεῷ, ἐξ ἧς ἔλαβον, νίκην τε καὶ βραβεῖα, καὶ δόξης τὸν στέφανον.

Δόξα τοῦ Ἀγ. Πέτρου ἦχ. γ'. Θεῖας πίστεως.

Νέος γέγονας Μωσῆς τοῖς ἔργοις, πλάκας πίστεως ἐπὶ τοῦ Ὄρους, τῆς μυστικῆς θεοφανείας δεξάμενος, νομοθετήσας λαοῖς τὴν εὐσέβειαν, τοῦ τῆς τριάδος μυστηρίου θεώτατε Πέτρε μακάριε. Ὅθεν ἅπαντες τιμῶμεν τὴν μνήμην σου Ὅσιε, αἰτοῦντες διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Β' στιχολογίαν. Ἦχ. δ' Κατεπλάγη Ἰωσήφ

Τῶν τυράννων αἰκισμούς, ὑπέμεναν καρτερικῶς, οἱ γενναῖοι ἀθληταί, ξέσεις τοῦ σώματος δεινὰς, καὶ τοῦ πυρός, τὴν κατάφλεξιν καὶ ἀναρτήσεις, Τιμόθεος σαφῶς ὁ μεγαλῶνυμος, καὶ Μαύρα ἡ στερρὰ καὶ ἀξιεράστος καὶ σὺν ἀγγέλοις σήμερον ἐνδόξως ἡ ξυνωρίς ἡ αἰοίδιμος, ἐφραϊνομένη, Χριστῷ πρεσβεύει, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τοῦ Ἁγίου Πέτρου ἡχ. α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ως θῦμα ἱερὸν σεαυτὸν προσενέγκας, Οὐράνιον μονὴν ἐκ-
κληρώσω παμμάκαρ, Ἀγγέλοις χορεύωντες καὶ Ὅσιος μα-
κάριε, ἐφραϊνόμενος, χαρὰν τὴν ἀληκτον Πέτρε, ὅθεν πρέ-
σβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Δεσπότη ρυσθῆναι κλάσεως.

Δόξα τῶν Μαρτύρων. Κατεπλάγη Ἰωσήφ ἡχ. δ'.

Τοὺς ἀθλοφόρους τοῦ χριστοῦ, ἀνευφημήσωμεν φαιδρῶς,
τῶν φιλεόρτων ὁ ἑσμὸς, ὡς τῶν εἰδώλων ἀληθῶς, ὀλεθρευ-
τάς τε γενναίους, καὶ καθαιρέτας. Τιμόθεον σεπτόν, καὶ
Μαύραν πάντιμον, τοὺς ὄντως λατρευτάς Θεοῦ παντάνακτος·
ὃ ἐκτενῶς πρεσβεύουσιν ἐκάστοτε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ὑμνούν-
των πιστῶς, τὴν Ἱεράν τε, καὶ φωτοφόρον καὶ θείαν πα-
νήγυριν.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.— Θεῖαν αὐτοῦ πανήγυριν. Μετὰ τὸν
Πολυέλεον. Κάθ. ἡχ. πλ. δ. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τῇ ἐκχύσει τοῦ αἵματος ἡ σεπτὴ, τοῦ Βελίαρ ἀπέπειξε
διαμπάζ, πλάνην, καὶ ἀπέσπασε τῶν ἀνόμων ἀσέβειαν, λαμ-
πρυνόμενη δόξης, φωτὶ Τρισηλίῳ τε, καὶ φραττομένη ὀπλῳ,
Σταυροῦ κοσμοσώτηρος· ὅθεν τὴν ἀγήρω, καὶ αἰδίου δόξαν,
ἀξίας ἀπέλαβες ἐκ Θεοῦ Παντοκράτορος, Μαύρα μάρτυς ἀή-
τητε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τὴν πταισμάτων ἄφεσιν δω-
ρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν πανέορτον μνήμην σου.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς. Οἱ Ἀναβαθμοοί.
Προκείμενον. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν Ἀγίων
αὐτοῦ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Στιχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.
Εὐαγγέλιον τοῦ Ἱεράρχου. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος. Ἐγὼ εἰμι ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ ἐάν τι εἰ-
σέλθῃ, σωθήσεται, καὶ εἰσελεύσεται, καὶ ἐξελεύσεται, καὶ
νομὴν εὐρήσει. Ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται εἰμὴ ἵνα κλέψῃ καὶ
θύσῃ καὶ ἀπολέσῃ· ἐγὼ ἦλθον, ἵνα ζῶν ἔχωσι, καὶ περισ-
σὸν ἔχωσιν. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ ποιμὴν ὁ καλός. Ὁ ποιμὴν ὁ κα-
λὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων· ὁ μισθω-

τὸς δέ, καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν, οὐ· οὐκ εἰσὶ τὰ πρόβατα ἴδια,
θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον, καὶ ἀρίκος τὰ πρόβατα καὶ φεύ-
γει, καὶ ὁ λύκος ἀρπάζει αὐτά, καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα.
Ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει, ὅτι μισθωτὸς ἐστὶ, καὶ οὐ μέλει
αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ ποιμὴν ὁ καλός, καὶ
γινώσκω τὰ ἐμά, καὶ γινώσκονται ὑπὸ τῶν ἐμῶν. Καθὼς γι-
νώσκει με ὁ Πατὴρ, καὶ γὼ γινώσκω τὸν Πατέρα· καὶ τὴν
ψυχὴν μου τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων. Καὶ ἄλλα πρόβατα
ἔχω, ἃ οὐκ ἐστὶν ἐκ τῆς ἀπλῆς ταύτης, κακεῖνά με διαγα-
γεῖν· καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσουσι, καὶ γενήσεται μία ποι-
μνη εἰς ποιμὴν.

Δόξα σοι Κύριε δόξα σοι.— Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Εὐθύς. Δόξα.
Τοῖς τῶν ἀθλοφόρων Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου.
Ἰδιόμελον ἡχ. πλ. β'. Ἐξάληψον τὸ ἀνόμημά μου.

Σήμερον ἅπανα ἡ ὑψηλὰ, ταῖς τῶν ἀθλοφόρων καὶ τοῦ
Ἱεράρχου, αὐγάζεται ἀκτίσι, καὶ ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία ὠραι-
ζομένη τοῖς θαύμασιν ὑμῶν, βοᾷ ὑμῖν χαρμολύνως· θερά-
ποντες Χριστοῦ γνησιώτατοι, καὶ προστάται πιστῶν θερμό-
τατοι, Πέτρε Ἰσαπόστολε, Τιμόθεε πανασίδιμε, καὶ Μαύρα
ἀεισέβαστε, μὴ παύσητε πρεσβεύειν ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ Κό-
σμου, καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σῶν ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς. Κύριε
Ἰηλέησον 12. Οἱ Κανόνες.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, εἰς τὸ Πεντικοστάρειον Τῶν Μαρ-
τύρων καὶ τοῦ Ἱεράρχου ἡχ. πλ. β'.

Ὡδὴ α'. Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας.

Τῶν ἱερῶν Ἀθλοφόρων τὴν Ἱεράν, καὶ σεπτὴν πανήγυ-
ριν, ὁ λαὸς ὁ ἱερός, τιμήσωμεν αὐτῶν, ταῖς δεήσεσι δεινῶν
ὅπως ρυσθῆναι.

Ἱερονίκους στεφάνους παρὰ Χριστοῦ, εἰληφέναι σπεύδον-
τες, τὸ θανεῖν ὑπὲρ τοῦ ζῆν, οἱ γενναῖοι Μάρτυρες σοφῶς,
ἡρετήσατο· δυὸ δόξης ἐπέτυχον.

Μὴ δειλιάσαντες πόνους τὰς τῆς σαρκὸς, μὴ χολάσεις

πτήξαντες, μὴ τὸ πῦρ τῶν διωκτῶν, ἀθλοφόροι Μάρτυρες Χριστόν, ἐν Σταδίῳ ἀνδρικῶς ἀνεκηρύξατε.

Τοῦ Ἰσάροχου. Ἀρματηλάτων Φαραώ. Ὡδή. α'. ἡχ. πλ. δ.

Ανακραθεῖς δι' ἀρετῶν ἀκρότητα, τῷ ποθουμένῳ Χριστῷ, καὶ τῆς αὐτοῦ αἴγλη μάκαρ ἐμφορούμενος, καὶ νῦν κατοπτριζόμενος, τὸ ἀμήχανον κάλλος, τοῖς ὑμνηταῖς σου κατάπεμψον, ἄνωθεν τοῦ Πνεύματος ἔλαμψιν.

Δόξα πατρί.

Χριστοῦ τῷ νόμῳ γεγονώς πειθόμενος, τὸν ἐλαφρότατον, ἐξ ἀπαλῶν ἤρας τῶν δυνύχων. Ὅσιε, ζυγὸν τὸν ἐπαυχένιον, σεαυτὸν προσενέγκας, σὺ κτίσαντι θῦμα τέλειον· ὅθεν σὲ σεπτῶς μακαρίζομεν.

Καὶ νῦν Θεοτόκιον.

Χριστὸς ἀνέστη, γηθοσύνως σήμερον πανηγυρίσωμεν· καὶ γὰρ κατεβλήθη, τοῦ πατεῖν ἡ δύναμις. Σταυρῷ τῷ τοῦ Κυρίου μου· τῇ αὐτοῦ δὲ ἐγέρσει ἤγειρε κόσμον τοῦ πτώματος, δόξα σοι Θεέ τρουσιπόστατε.

Ὡδή γ'. Οὐρανίας ἀφίδος ἡχ. πλ. δ'. Τῶν Μαρτύρων.

Τοὺς γενναίους ὀπλίτας μελωδικῶς σήμερον, στίφος ἀθροισθὲν φιλεδῶτων πανηγυρίσωμεν, κρᾶζοντες πρόφθασον οὖν Τιμοθέῳ ἢ Μαύρα πάσης περιστάσεως ὑμᾶς λυτρούμενοι.

Ασεβείας τὴν πλάνην καταβαλὼν Ἀγιε, τὰ ὁστὰ συνέτριψας ταύτης, ἀνδρειοτάτῳ φρενί· καὶ γὰρ σταυρούμενος οὐδεὶς ἐβόα χωρίσει, ἀγάπης Κυρίου μου, θεῖε Τιμόθεε.

Τὸν Χριστόν ἐν σταδίῳ μεγαλουργὸν ἀνακτα, καθομολογήσασα Μαύρα δεινῶς αἰκίζεται· καὶ νίκης τρόπαια, ὡς ἀνυψώσασα στέφος, ἐκ Θεοῦ ἀπέιληφε, τὸ τῆς ἀθλήσεως· Τοῦ ἱεράρχου ὁ αὐτός.

Εἰς τὴν πέτραν τῆς ζωῆς, προσεπερείσας τοὺς πόδας ἀκλινῆς τις ἐμβολεὺς τῶν θαυμάτων, τῷ σοφῷ λογιστικῷ, διέμεινας μακάριε τὴν γὰρ ψυχὴν οἰκειάν, οὐκ ἐπὶ ψάμμων δεδόμενῃς. Δόξα. Ρώμη τοῦ κρείττωνος σοφὲ τὸ χεῖρον κατα-

παλαίσας καὶ κριτῆς οὐκ ἀγενῆς δεδειγμένος κατεδίκασας σφοδρῶς τὰ πάθη καὶ ἐξώρισας, ψυχῆς ἐκ τῆς ἰδίας, ἐπαλείψας τοὺς τύπους αὐτῆς.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Δὶ προρρήσεις τῶν θείων ὑποφητῶν ἔλαβον πέρας ἐπὶ σοὶ Παναγία, θεὸν γὰρ ἔτεκες· διπλοῦν ταῖς φύσεσι καὶ ἐνεργείαις, μιᾷ δὲ ὑποστάσει πέλοντα, ὄντως θεάνθρωπον.

Αἵτησις. Ὅτι σὺ εὖ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Κοντάκιον τοῦ Ἀγίου Πέτρου. Ὁ ὑπρωθεῖς.

Τὸν ἱεράρχην τοῦ Χριστοῦ θεῖον Πέτρον, τῆς Ἐκκλησίας, τὸν φωσφόρον λαμπτήρα, τὸν ὁμοούσιον τὸν λόγον Πατρί κηρύξαντα, ἐν μέσῳ πολλῶν τρανώτατα, καὶ τὸν θρόνον κοσμήσαντα, λαπρῶς τὸν τῶν Ἀργείων, χάριν τε κομισάμενον, ἱαμάτων πλουσίαν ἐκ Θεοῦ, συμφώνως τοῦτον, ὑμνήσωμεν ἅπαντες.

Ὁ οἶκος.

Ο μυστολέκτης τῶν Θεοῦ ἀρρήκτων μυστηρίων, Ἀπόστολος ὡς ὁ μέγας Παῦλος, τὸ στέμα τοῦ Χριστοῦ πόρρωθεν προέβλεπε, καὶ τὸ μέλλον προέγραφε, τὸν ἄξιον προέφησε τῆς πόλεως Ἀργείων, τοιοῦτος ἡμῖν φάσκων ἔπρεπεν Ἀρχιερεὺς ὅσιος ἄκακος, δίκαιος καὶ ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν, καὶ ἡνωμένος τῷ Πνεύματι, ταῖς ἄνω οὐρανίαις δυνάμεσι, ὡς ἔχων παρρησίαν, εἰς τὴν Εἵσοδον τῶν Ἀγίων παρίσταται αἰετῶ θρόνῳ τῆς χάριτος αἰτούμενος, δοθῆναι ἡμῖν ἔλεος, καὶ χάριν εὐρεῖν, καὶ εὐκαιρον βοήθειαν· αὐτὸν οὖν χρεωστικῶς ἀνευφημοῦντες, ὡς χάριν ἐκ Θεοῦ λαβόντα, συμφώνως ὑμνήσωμεν.

Χαίροις λαμπτήρ παμφιέστατε Κόσμου. Χαίροις πιστῶν ἐδραιότατε γνώμων. Χαίροις τῆς Κωνσταντίνου ὠραίσας τὴν γῆν. Χαίροις ὁ καὶ Κορίνθου καλωπίσας τὴν χώραν. Χαίροις Χρυσοῦ καὶ Ἀργύρου ἀμέτοχος. Χαίροις Χριστοῦ καὶ Ἀγίων συμέτοχος. Χαίροις Πελοποννήσου ἐκλαμπρύνας συ-

στήματα. Χαίροις τὴν τῶν Ἀργείων καθοπλίσας πιστότητα. Χαίροις ποιμὴν ἐλατὴρ τῶν ἀνόμων. Χαίροις φωστὴρ ἀρωγὴ εὐγνωμόνων. Χαίροις σοφὴ θεῖε Πέτρε παμμακάρ. Χαίροις ὀρθῶν τῶν δογμάτων πανέμπορε. Χαίροις Πέτρε μάκαρ.

Κάθισμα τῶν Μαρτύρων ἡχ. α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Δυεῖδα ἀθλητῶν, ἀνυμνήσωμεν πόθῳ, Χριστὸν γὰρ ἐκ-
τενώς, δυσωπεῖ τοῦ ρωσθῆναι, κολάσεως ἅπαντας, τοὺς πι-
στοὺς ἐορτάζοντας, τὴν πανένδοξον μνήμην αὐτῶν οἷς συμ-
φώνως ἐκδοήσωμεν, Μαύρα σὺν θείῳ συνάβλῃ ἡμᾶς διασώ-
σατε.

Ἦχ. ὁ αὐτός.

Τιμήσαντες Θεόν, ἀσημαύρωσαν πλάνην, Τιμόθεος σα-
φῶς, καὶ ὡς ἐνδοξος Μαύρα καὶ πᾶσαν ὑπομείναντες, οἱ πα-
νένδοξοι βάσανον, ἐλαμπρύνθησαν, ὑπὲρ ἀκτῖνας Ἡλίου, καὶ
γεγόνασι, συλλειτουργοὶ τῶν Ἀγγέλων σὺν πίστει δόξα-
σωμεν.

Δόξα τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ἦχ. πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Απὸ βρέφους Κυρίῳ ἀνατεθείς, τὸν ζυγὸν ὑπειῆδες τὸν
ἐλαττόν, καὶ σάρκα ἐδάμασας, ἐγκρατεία μακάριε, καὶ σαυ-
τὸν τελέσας τοῦ Πνεύματος τέμενος, θεωρία καὶ πράξεις, τὸν
βίον ἐκόσμησας, ἔχων καὶ τὸν λόγον συνεργοῦντα τῷ τρόπῳ.
σοφία γὰρ ἔρρει σου, ἐκ χειλέων ὡς νάματα. Ἱεράρχα θεο-
πνευστε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν
δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.
Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς. Ὡδὴ δ'. Ἦχ. πλ. β'. Χριστὸς μουνύταμις.

Μεγίστην εὐκλειαν, ἐπιποθήσαντες, ἡξιώθητε ταύτης,
τέχνα φωτὸς θείου χρηματήσαντες, Μεγαλομάρτυρες Χρι-
στοῦ, τὴν Ἀγγέλων ἰσοστάσιοι. Μαρτύρων Ἁγίων τάγμασι
συναριθμούμενος, καὶ εὐήγητα ὦτα πρὸς θεῖκους νόμους ἔχων
ἐνδοξε, τὰς διατρήσεις σταθερῶς, ἐκαρτέρησας Τιμόθεε.

Μαρτύρων.

Υψοῦντες ξύλῳ σε, οἱ ματαιόφρονες προσβαρύνουσι λίθῳ
τὴν κεφαλὴν, ἐνδοξε Τιμόθεε· ἀλλ' ἐνδυνάμωστε Χριστός,
θεῖῳ πάθει σεμνυνόμενον.

πλ. δ'. τοῦ Ἱεροφύλου.

Θῦμα δεκτόν, ἔλον σεαυτὸν προσενήνοχας, τῷ Κυρίῳ,
ἄλῃ σου τὴν ἔφεσιν, ἀρνητικῶς Πέτρε πρὸς αὐτόν, καὶ τὴν
τοῦ σαρκίου προσπάθειαν ἀπωσάμενος, νηστεία σου τὸν βίον,
χαυμενία καὶ στάσει, καὶ θανάτου μελέτῃ φραζάμενος.

Δόξα πατρί.

Εξω τῆς σαρκός, καὶ τῶν τοῦ κόσμου γενόμενος, καὶ τῷ
ὄντι, μύσας τὰς αἰσθήσεις σου, βίον ἀσώματον ἀληθῶς, Πάτερ
ἐνδείξω τῷ σκῆνι τούτων βαρούμενος, οὐδὲν γὰρ τῶν τοῦ
νέφους, σὲ προσκάλυμμα Πέτρε, ἀμυλλᾶσθαι τοῖς ἄνω κυ-
κώλειεν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Κλίμαξ σαφῶς ἦν Ἰακώβ προεώρακε πύλεις κόρη ἐν σοὶ
γὰρ ὁ Κύριος, ἀψοφητὴ ἐκ τῶν οὐρανῶν, κατέβης ἀρρήκτως,
καὶ διὰ σοῦ πάντες ὑψώπεν οὐράνιον εἰς ὕψος, ὃ θείας εὐσ-
πλαγχνίας, χαῖρε οὖν κόσμου τὸ προσφύγιον.

Ὡδὴ ε. αὐτός.

Σὼ τραχήλῳ τρισμακάρ, οἱ τοῦ σκότους προασπισταὶ
προσεπέδησαν· βαρύτατον λίθον, καὶ τροχῷ μεταρσίως αἰρό-
μενοι, σοῖς ὠτίοις ὥθουν πυρακτούμενους ὀβελίσκους, οἱ τὰς
κόρας βάβαι κατεξεώρυσαν.

Τῶν Μαρτύρων.

Τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, αἱ δυνάμεις ὥρῳσαι θάμβει συ-
νεῖχοντο, τὴν ὑμῶν ἀνδρείαν, ὡς γὰρ λίθοι ἀδάμαντες ὤφθητε·
ἀρραγεῖς αἰκείαις, δυὸ δὴ ἄγαν χαρμοσύνως, σᾶς ψυχὰς τῷ
Κυρίῳ προσήγαγον.

Τὸν Χριστὸν ὀλοψύχως, ὃ δυὰς ἱερὰ ὄντως ποθήσασα,
πλείστοις τοῖς βασάνοις, σώματα στερεῶς παρεδώκατε· ὡς
ὀπλῆται θεῖοι, ὡς ὀπαδοὶ αὐτοῦ, καὶ δόξης συγκληρονόμοι,
καὶ συμμέτοχοι.

Ο Μωϋσῆς ἐν τῷ ὄρει, γνώφῳ καὶ θυέλλῃ ποτὲ σκιαζό-
μενος, τὸν σκιώδη νόμον, ἐν πλαξὶ ταῖς λίθινες ἐδέχετο, ἀλλ'

αὐτὸς ἀδιαλείπτως, τοὺς ἱερεῖς καθευπασδύνων, μυστηρίων φρικτῶν ἐνεπίμπλασθαι.

Ἀγ. Πέτρον.— Δόξα πατρὶ καὶ Υἱῷ.

Επιβλέπων συνήθως, Κύριος ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὸν κλῆρον αὐτοῦ, τὸν εὐθὺν καὶ πρῶτον, ἀόργητον καὶ καθαρῶτατον, δέδοκώς σε, μάκαρ, τοῖς ἑαυτοῦ λαοῖς ποιμένα, τὴν καρδίαν ἐκάσπου ρυθμίζοντα.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Γεννηθῆναι θελήσας, ἐκ καθαρωτάτης Παρθένου ὁ Κύριος, τὴν ἄγνην μητέρα ἀνωτάτην ἀπάσης τῆς κτίσεως, εὐρυκῶς ἐκ ταύτης τὸ καθ' ἡμᾶς εἴληφας ὅλον, τὸ πεσὸν καὶ φθαρὲν ἀνορθούμενος.

Τῶν Μαρτύρων.— Ὡδὴ σι. πλ. δ'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Εν διαυγίᾳ παιδρᾶ, ἥλιος ὥφθης αἰφώτος, θαυμάτων μαρμαρυγαῖς, στίλβουσα ὑφήλιον, δυὰς χαριτῶνυμε. Μαύρα γεναιόφρων, καὶ Πανσέβαστε Τιμόθεε.

Τὰ ὄργια τῶν ἐθνῶν, κατέβαλες γενναιοτάτα, καὶ ποιητὴν τοῦ παντός, Χριστὸν ἀνεκήρυξας, πρὸς ὃν ἀνεπέτασας σταυρωθεῖσα Μαύρα, ἀγγαλλομένη σὺν τοῖς μάρτυσι.

Θανάτῳ σου σταυρικῷ, δοξάσασα Παντοκράτορα, ἐδόξασε θαυμαστῶς, ναός σου τοῖς θαύμασιν ἀπείροις ὁ Κύριος, Μαύρα στερβρωτάτῃ τῶν Μαρτύρων ἀγαλλίαμα.

Ἀγ. Πέτρον.

Ανάλωτον συντηρῶν, τὸ τῆς καρδίας σου φρούριον, τὸ τῆς ψυχῆς τριμέρες, καλῶς περιέφραξας, τοὺς κατεπεμβαίνοντας, λογισμοὺς ἀστάτους, ἐντοξεύων τοῖς βελτίωσι. Δόξα.

Πολλῶν ἐγκύμων φανείς, σοφῶν ῥημάτων μακάριε, ἀπέτεκες τὴν καλήν, ὥδινα τῶν λόγων σου, ῥητορεύων Ἄγιε πολυστίχοις βιβλίοις τῶν Μαρτύρων τὰ παλαίσματα.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Εξαναστάς ὁ Χριστός, ὡς ἐκ παστάδος τοῦ μνήματος, τριήμερος ἐκ νεκρῶν, τὸ χαῖρε προσεῖρρήκε, τῆς λύπης ἀν-

τίθετον σεπταῖς μυροφόροις τέρπου πιστῶν δὴ τὰ συστήματα.

Ἀιτησις. Σὺ γὰρ εἰ ὁ Βασιλεὺς.

Κόνι. ἤχ. δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Γηθοσύνως σήμερον ἡ Ἐκκλησία, εὐφημεῖ γεραίρουσα τοὺς ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ. Μαύραν μαρτύρων τὸ ἔρεισμα, καὶ ἀριστέα, Τιμόθεον ἐνδοξον. Ἐτερον ὁ ὑψωθείς.

Τοὺς πολυτρόπους αἰκισμοὺς ἐνεγκόντες, καὶ τοὺς στεφάνους ἐκ θεοῦ εἰληφότες, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, μνήμην τὴν πανίερν, τὴν ὑμῶν ἐκτελοῦντων, μέγιστε Τιμόθεε, καὶ αἰοῖδμε Μαύρα τοῦ εἰρηνεῦσαι πόλιν καὶ λαόν· αὐτὸς γὰρ ἐστὶ πιστῶν τὸ κραταίωμα.

Ὁ οἶκος.

Τὴν δυαδα Χριστοῦ ἀνυμνήσωμεν ὧ φιλέοργοι, τὸ θανεῖν γὰρ ὑπὲρ τὸ ζῆν διὰ Χριστὸν ἡρετήσαντο οἱ μακάριοι τυράννων ἀπειλὰς μὴ πτοηθέντες πυρὸς ὀδύνῃν, ἄρσεις τροχῶν, καὶ λεβήτων βράσματα ἀνδρικῶς καθυπέμειναν· καὶ γενναίως τοῖς βασάνοις προσκαρτερούντας, συμφῶνως τοῖς ἀνόμοις κατὰ Παύλου ἔλεγον· τί ἡμᾶς χωρίσει τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀγάπης; οὐ θλίψις οὐ στενοχωρία, οὐκ ὀδύνη, ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς ὁ θάνατος· διὸ σταυροῦσιν ἐπὶ ξύλου Μαύραν μαρτύρων τὸ ἔρεισμα, καὶ ἀριστέα Τιμόθεον ἐνδοξον.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ 3. | Τῶν Ἀγίων ἐιδόξων μαρτύρων Τιμοθέου καὶ Μαύρας. Διοδώρου καὶ Ροδαπianoῦ τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀχμέτ. Τῶν Ἀγίων 27 Μαρτύρων. Τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου Ἡγουμένου τῆς τοῦ Σπηλαίου μοιῆς. Καὶ τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Πέτρον, Ἀρχιεπισκόπου Ἀργους Ναυπλίου. Ῥίψας τὸν ἐχθρὸν ἐνθεν ἀνθρώπῳ βίῳ. Ζωστήρα νίκης ζῶν ἢ θανῶν Πέτρε. Ὁ Βίος ἐν τῷ τέλει. Ταῖς τῶν ὁσίων προσεβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ὡδὴ. ζ.

Θῦμα εὐῶδες τῷ Κυρίῳ προσηνέχθητε σφαγῇ ἐθελουσίῳ ξινωρὶς Ἱερά, Τιμόθεε, καὶ Μαύρα εὐλογητὸς κραυγάζοντες ὁ θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σκότος παθὼν ἐπιπολάζων, πρὸς τὴν χάρυδιν, ὠθεῖμε δσημέραι, δυσωπῶ οὖν ὑμᾶς ῥυσθῆναι σὺν ἱκέτην Μαύρα θεΐαις πρεσβείαις σου καὶ Τιμόθεε λιταῖς σου.

Ρεῖθροις αἱμάτων σου τρισμάκαρ, ἀναπέπνιζας τὴν πλά- νην τῶν εἰδώλων, καὶ καρδίας πιστῶν ἀρδεύσασα τὸν στάχυν, τῆς πίστεως ἐπάπανας, ἐν αὐταῖς Μαύρα στεβρόφρων.

Ἁγ. Πέτρου.

Ρημάτων ἐνεργεία ὡς Ἡλίας ἀλεύρω θεραπεύων τὴν ἐνδειαν, παυμακάκρ δεομένοις, ἐπήρκεσας ἀφθόνως, καὶ κραυ- γάζοντας ἐδάξας ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Δόξα Πατρί.

Αγίου Νέκραν ὥτπερ τὴν κόρην, ὑπὸ Πνεύματος Πάτερ δεχθεῖσαν τοῦ πονηροῦ, εὐχῇ συντονωτάτῃ, ἐλαίῳ ὑπαλεί- φας, δεινῶν ἔλυσας ψάλλουσαν ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ράβδος Παρθένε Ἀαρὼν σε, ἡ βλαστήσασα ἐτύπου ἀρα- ρώτος· ὡς γὰρ αὕτη καρπὸν, ἐβλάστησε τὸ πάλαι οὕτω καὶ νῦν ἐξήνησας, τὸν τῆς φύσεως Δεσπότην.

Ὡδὴ. η. Τὸν ἐν Ὁρει.

Θιασῶται, εἰς οἶκον τῶν Μαρτύρων, ἀθροισθέντες ὁμοῦ, ὑμνήσωμεν συμφώνως, Τιμόθεον, καὶ Μαύραν ἀνακράζοντες ῥύσασθαι γεένης, μάρτυρες γενναῖοι ἡμᾶς ταῖς σαῖς πρεσ- βείαις.

Ιαμάτων, προχέεις θεῖα ρεῖθρα, τοῖς αὐτοῦσιν ἐν πίστει ὦ ἀθλοφόρε γενναϊόφρων Μαύρα μεγαλύνουμε· ἐφόδους δαι- μόνων, βροτῶν ἀπελαύνεις, τῇ θεῖα σου ἐντεύξει.

Γλώττης ἤχος, οὐ σθένει οἷα θέμις, τοὺς σοὺς ἄθλους, οὓς ἔτλης ἀθληφόρε, μεγαλομάρτυς ὄντως διηγῆσασθαι ἀτονεῖ γὰρ πᾶσα, ἐπάξιον πρὸς ὕμνον, κἂν εὐγλωττος ὑπάρχη.

Τυρανουμένας Ἁγίε, καὶ ποικίλαις κακώσεσι, κατατρυ- χομένοις, ῥύστης ἐτοιμότατος ἐδείχθης τρανώτατα· τῆς δυ-

ναστείας τῶν δυσεβῶν τούτους ἐκλυτρῶν, κακείνους κατα- πλήττων· δυὸ ὕμνολογοῦμεν Τριάδα τὴν Ἀγίαν, θερμὸν εἰς σὲ προστάτην, ἀνέδειξε τῷ κόσμῳ.

Δόξα πατρί. Ἁγία τριάς ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. 5.

Τρία φῶτα, δοξάζω εἰς αἰῶνας, τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ θεῖον Πνεῦμα, τὴν ἐνιαίαν, φύσιν, καὶ θεότητα· τὴν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος, ποιήσασαν τὸν κόσμον, παντοδυνάμῳ λόγῳ.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Χαῖρε κόσμου διάσωσμα Παρθένε, χαῖρε, νόων, ὄντως χαρὰ καὶ θυμηδία, χαῖρε Παρθένων δόξα, καὶ κραταίωμα, χαῖρε Παναγία ἐλπίς καὶ προστασία, ψυχῆς μου τῆς ἀθλίας.

Ὡδὴ Θ. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανός.

Τῶν μαρτύρων ἡχ. πλ. δ'.

Τὸ ὄμμα ἀνατείναντες πρὸς Θεόν, τῷ Σταυρῷ τὰς πα- λάμας ἐξήπλωσαν οἱ ἀθληταί, πάθος μιμησάμενοι τὸ σεπτόν, καὶ ἔκραζον γηθόμενοι, Δέσποτα ἐνίσχυσον νῦν ἡμᾶς ἐπιβρο- θος δὲ ὦφθη πάρειμι λέγων μὴ πτοεῖσθαι, δεῦρο εἰς εὐκλειαν οὐράνιον.

Τῷ θρόνῳ τῷ ἀστέκτῳ τῆς τρυλαμποῦς, τρισηλίου Θεό- τητος Ἅγιοι περιχαρῶς, νῦν περιπολοῦντες σὺν νοεραῖς Ἀγγέλων ταῖς δυνάμεσι, καὶ χοροῖς Ἅγίοις τῶν ἀθλητῶν, μέμνησθε δυσωποῦμεν, ἡμῶν τῶν ἐκτελούντων, μνήμην τὴν θεῖαν, καὶ πανέορκον.

Εξέστη τοῖς σοῖς λόγοις Ἀριανός, Τύραννος οἷς ἔκραζες λέγουσα ὅτι ἐθνῶν, εἰδῶλα δαιμόνια πέλειδῃ. Ὁ δὲ Χριστὸς ὁ Κύριος, πέφυκεν ἀπάντων δημιουργός· ὃν ὑπερτιμῶ, καὶ σέβω, καὶ δι' αὐτὸν αἰροῦμαι, ἀποθανεῖν ὦ Μαύρα ἐνδοξε.

Ἁγίου Πέτρου.

Εδέξω τῶν καμάτων τὰς ἀμοιβὰς, ὀφθαλμὸς ἃ οὐκ οἶδε, καὶ οὓς ἀληθῶς. Πέτρε σοφέ, ἃ οὐκ ἐνωτίσθη καὶ ἐπὶ νοῦν,

ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβησαν, ὅσα προητοίμασε τοῖς αὐτῶν, ἐξ ὅλης, ἀγαπῶσι ψυχῆς ὡς παντεπόπτης, ὃν ἐκ καρδίας ἐπεπόθησαι.

Δόξα πατρί.

Πολλοὶ τῶν ἀναρρήσεων αἱ τιμαί, καὶ μακάριος εἶ καὶ καλῶς σοι ἔσται, ὅστις ζωῆς, τῆς νῦν ἀνωτάτω κατατρυφᾷ, ἀλλ' ἴδε συνηγμένα σου τῇ σοφῇ τὰ τέκνα τῇ εὐκλεεῖ ζήτοῦντα τὸν Πατέρα, δακρύοις λελουμένα τῇ μεταβάσει ὁλολύζοντα.

Θεοτοκίον.

Καὶ σκέπη, καὶ βοήθεια. καὶ ἐλπίς, τῶν πιστῶν σὺ ὑπάρχεις μητρόθεε, ἐπὶ φρικτῶς ἔφυς οἷα Ἡσαίας χρησιμοδοτεῖ, βουλῆς μεγάλης Ἄγγελον, ὃν περ ἐκλιπαρεῖ τοῦ Παρασχεῖν εἰρήνης Ἐκκλησίᾳ, καὶ οἱ δὲ σωτηρίην, ὦ Παναγία κοσμοσωτήρα.

Ἐὰν συμπέσῃ ἡ Ἑορτὴ τῆς Μεσοσπεντηκοιστῆς λέγονται τῆς αὐτῆς ὁμοίως καὶ ἐν τῇ ἀποδόσει καὶ καταλυμπάνονται αὐτὰς τὰς 2 Ἡμέρας τοῦ Πάσχα.

Ἦχ. α' Καταβασίαι τοῦ Πάσχα.

Ἀνοσιώσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα, ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν καὶ ἐκ γῆς πρὸς Οὐρανόν, Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν εἰνίκιον ἡδογίας.

Δεῦτε πόμα πίωμεν κοινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρείας πηγὴν, ἐκ τάφου ὁμοβροχαστοῦ Χριστόν, ἐν ᾧ στερεοῦμεθα.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀβακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω, φασφόρον Ἄγγελον, διαπερυσίως λέγοντα. Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς Παντοδύναμος.

Ὁρθώσωμεν ὄρθον βαθέως, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότῃ, καὶ Χριστὸν ὁρῶμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν, ἀνατείλαντα.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς καὶ συνέτριψας μόχλους, αἰωνίους κατόχους πεπαιδευμένων Χριστέ, καὶ τριήμερος ὡς ἐκ κήτιτος Ἰωανᾶς ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Ως παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητὸς καὶ διὰ πάθους τὸν θνητὸν, ἀρθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ Ἁγία ἡμέρα ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ Βασιλὶς καὶ Κυρία, Ἑορτῶν ἑορτὴ, καὶ πανήγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ᾗ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ο Ἄγγελος ἐβόα τῇ Κεχαριτωμένῃ, ἀγνῇ Παρθένῃ χαῖρε, καὶ πάλιν ἐρῶ χαῖρε· ὁ σὸς υἱὸς ἀνέστη τριήμερος ἐκ τάφου.

Φωτίζου, φωτίζου ἡ νέα Ἱερουσαλὴμ· ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε, χόρευε νῦν καὶ ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ ἀγνῇ, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Αἰτήσις. Ὅτι σὲ αἰνοῦσι, πᾶσαι αἱ δυνάμεις.

Ἐξαποστειλάριον. Τῶν Μαρτύρων. Γυναῖκες ἀκουίσθητε.

Τῶν φιλεόρτων σύλλογος, λαμπρῶς ἀνευφημήσωμεν, τοὺς ἀριστεάς Κυρίου, καὶ καθαιρέτας τῆς πλάνης Τιμόθεον τὸν ἐνδόξον, καὶ Μαύραν τὴν αἰοίδιμον, συμφώνως ἑορτάζοντες, ὑπὲρ ἡμῶν γὰρ ἀπάντως ἐκλιπαροῦσι τὸ θεῖον.

Ἀγ. Πέτρον.

Τὸν μέγαν ἀρχιποίμενα, καὶ ἱεράρχην ἅπαντες, τὸν πρόεδρον τῶν Ἀργείων, Πέτρον ἀνευφημοῦμεν· τὸν σῆτον γὰρ διέμενας, καὶ σὸν λαὸν ἐκόρεσας, καὶ ἱαμάτων τὴν χάριν, πλουσίαν Πάτερ ἐδέξω· ποιμὴ πολλῶν γὰρ ἐγένου, Πέτρε Πατέρων ἀκρότης.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς. Εἰς τοὺς Αἰῶνας ἱσιῶμεν στίχ. 6. τῶν Μαρτύρων.

Ἦχος α' Τῶν Οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν φιλεόρτων χορείας δεῦτε ὑμνήσωμεν, τὴν θείαν ξυνωρίδα, ἀγιώτατον ζευγὸς τοῦ κλέος τῶν Μαρτύρων, καὶ

καλλονήν, Ἐκκλησίας τὸ ἔρεισμα Μαύραν τὴν ἑνδοξὸν ἅμα τῷ Ἱερῷ Τιμοθέῳ μακαρίζοντες.

Τῇ παμφαεῖ πανηγύρει τῶν ἀθλητῶν τοῦ Χριστοῦ, εὐωχῶμεν πάντες οἱ φιλέοργοι πίστει· αὐτῶν τὰς ἀριστείας ἄδοντες νῦν, Τιμοθέου καὶ Μαύρας τε· ἀσματικῶς ἀνυμνοῦντες τὸν Ἰησοῦν, τὸν δοξάσαντα αὐτοὺς θαυμαστῶς.

Τὴν ἱερὰν ξυνωρίδα ἀνευφημήσωμεν, Τιμόθεον τὸν μέγαν, καὶ τὴν ἑνδοξὸν Μαύραν τοὺς πλάνης καθαιρέτας, καὶ ἀθλητάς, Ἰησοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ γὰρ ἀπαύστως τὸ θεῖον ὑπὲρ ἡμῶν, ἰκετεύουσι, σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἦχ. β'. Ἀγίου Πέτρου. Ποίοις εὐφημιῶν ἡχ. β'.

Ποίοις πνευματικοῖς ἁσμασι καταστρέψωμεν τὸν Ἱεράρχην, τὸ τοῦ θεοῦ πνεύματος ὄργανον, καὶ φωτοειδέστατον ἄγαλμα, ἀρεστῆς ἀπάσης τε κανόνα, τὸν λόγον διαφανῆ καὶ διαπρυσίον, τὸν βίον εἰλικρινῆ καὶ διαβόητον, τὴν τῶν δογμάτων κρηπίδας, τῶν θαυμάτων ἄβυσσον δι' ὧν Χριστὸς ὁ Θεὸς πιστοὺς κατεπλούτησεν, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Δίς.

Ποίοις σε λογικοῖς χεῖλεσιν, ἀνυμνήσωμεν Πέτρε ἀξίως, τὸν οὐρανοβάμονα ἔρωτα, ἐπιθυμιῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, ἄνδρα ἐπὶ γῆς Ἀγγελὸν ὄντα, τὸν ὅρον Ἱερωσύνης ἀκριβέστατον, τῶν θείων κατορθωμάτων τὴν τελείωσιν, τὸν ποταμὸν τῆς σοφίας τῶν θαυμάτων ἄβυστον, δι' ἧς ἱαμάτων πηγὰς τοῖς πᾶσι χαρίζεται ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐὰν ἐορτάζεται ὁ Ἅγιος Πέτρος εἰπὲ τό. Δόξα τοῦ Ἀγίου ἡχ. β'

Θεῖα χάρις ἐπηώρηστο, ἐπὶ τῇ θήκῃ τῶν λειψάνων σου, ἡ γῆ ἅπασα καταγλαΐζεται σήμερον, εὐφραινομένη καὶ χαίρουσα· δυὸ καὶ εἰς ὁσμὴν μύρων σου δραμούμεθα, καὶ τῶν θαυμάτων, νοσημάτων τὴν ἴασιν ἀρρῶόμενοι ἀρχιερεῦ ὅσιε Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτεue ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, τῶν Μαρτύρων ἡχ. πλ. β'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες μελοδικῶς ἀνυμνήσωμεν σήμερον τοὺς γενναίους ὀπλίτας Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Τιμόθεον τὸν ἀήττητον ἀριστεία, ἅμα τῇ ἀθληφόρῳ Μαύρᾳ μεγαλομάρτυρι· τοὺς τῆς πλάνης ὑλοθρευταί τε, καὶ καθαιρέτας, ἡμῶν προμάχους καὶ ἀντιλήπτορας· οὓς ἡ τριάς, καὶ ζῶντας, καὶ μετὰ πότμον μεγάλως ἐδόξασε τοῖς ἀπείροις θαύμασιν· εἰ καὶ πρεσβεύουσιν ἀδιαλείπτως, εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.— Δοξολογία μεγάλη, καὶ τὰ τυπικὰ ὡδὴ γ' σί'. Εἰς τὴν εἴσοδον.— Δεῦτε προσκυνήσωμεν ἂν σύμπῃ Κυριακῇ ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖται τὸν Θεόν.

Κακῶς κάμουν τὰ λέγουν τὸ ἐν Ἐκκλησίαις τὰς 40 ἡμέρας, ὅπου εἶναι μόνον τὴν διακαινήσιμον ἑβδομάδα, καὶ τὰς Κυριακὰς καθὼς εἰς τὸ ἐξαιρέτως Ἄξιον ἐστὶν καὶ κοινωνικὸν τῆς ἡμέρας.

Κοιτάκιον τῆς τυχούσης Ἑορτῆς.— Ὁ Ἀπόστολος τοῦ Ἀγίου. Τὸ σιόμα μου λαλήσει σοφίαν.— Προκ. ἡχ. α'.

Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.— Πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς Παύλου τὸ ἀνάγνωσμα.

Αδελφοὶ τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεὺς, ὁσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν, καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος· ὃς οὐκ ἔχει καθ' ἡμέραν ἀνάγκην, ὥσπερ οἱ ἀρχιερεῖς, πρότερον ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἁμαρτιῶν θυσίαν ἀναφέρειν, ἔπειτα τῶν τοῦ λαοῦ· τοῦτο γὰρ ἐποίησεν ἐφάπαξ, ἑαυτὸν ἀνενέγκας. Ὁ νόμος γὰρ ἀνθρώποις καθέστησιν ἀρχιερεῖς, ἔχοντες ἀσθένειαν· ὁ λόγος δὲ τῆς ὁρκομοσίας τῆς μετὰ τὸν νόμον, υἱὸν εἰς τὸν αἰῶνα τετελειωμένον. Κεφάλαιον δὲ ἐπὶ τῆς λεγομένοισι, τοιοῦτον ἔχομεν ἀρχιερέα ὃς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς, τῶν ἁγίων λειτουργός, καὶ τῆς

σκηνης της αληθινης, ην επεξεν ο Κυριος και ουκ ανθρωπος.

Ευαγγέλιον εκ του κατὰ Λουκᾶν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· ἐπιβαλοῦσι γὰρ ἐφ' ὑμᾶς τὰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ διώξουσιν, παραδιδῶντες εἰς συναγωγὰς καὶ φυλακάς, ἀγομένους ἐπὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου. Ἀποβήσεται δὲ ὑμῖν εἰς μαρτύριον· θέσθε οὖν εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν μὴ προμελετᾶν ἀπολογηθῆναι· ἐγὼ γὰρ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, ἣ οὐ δυνήσονται ἀντειπεῖν οὐδὲ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀντικείμενοι ὑμῖν. Παραδοθήσεσθε δὲ καὶ ὑπὸ γονέων καὶ ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν καὶ φίλων· καὶ θανατώσουσιν ἔξ ὑμῶν καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· καὶ θοῖξ ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν οὐ μὴ ἀπόληται. Ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθαι τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

Μεγαλυνάρια τῶν Μαρτύρων καὶ τοῦ Ἱερέαρχου.

Χαίροις ὦ πανθαύμαστε ξυνώρις, πανσέβαστον ζευγος γενναιότατοι ἀθληταί. Τιμόθεε μάρτυς σὺν τῇ σεπτῇ συνάθλῳ Μαύρα τῇ στεροτάτῃ ἡμῶν τὸ καύχημα.

Τὸν τοῦ Βυζαντίου κλεινὸν βλαστόν, καὶ τῆς Ἀργολίδος ποιμενάρχην τε καὶ προυρόν, τῶν θείων δογμάτων, τὸν ἐνθερμον προστάτην, Πέτρον τὸν θεοφόρον, πάντες τιμήσωμεν.

*Εὰν βούλῃ ὁ προεσιὼς ἀντὶ Κοινωνικοῦ ἅς εἴπῃ ὅσον δύναται ἐκ τῆς Βιογραφίας τῶν Ἀγίων.

Μεγάλῃν τῇ ἀληθείᾳ πρόνοιαν, καὶ ἀνεκδιήγητον τὴν κηδεμονίαν ἀγαπητοί μου ἔδειξεν ὁ μεγαλόδωρος Κύριος εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ὅπου εὕρισκόμεθα ὑποκάτω ἀπὸ τὴν σελήνην, καὶ καθ' ἡμέραν δείχνει καθὼς ἡμποροῦμεν νὰ

ἴδωμεν καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν σύνθεσιν τῶν οὐρανίων σωμάτων καὶ ἀπὸ τὴν ἀπείρητον οὐσίαν καὶ ἀπὸ τῆς ἀκαταπαύστου κυκλικῆς κινήσεως, τὰ ὅποια ὅλα ὅσάν ὅπου μετέχουν τρόπον τινὰ τῆς αὐτοῦ αἰωνιότητος, μεταδίδωσιν εἰς τὰ ὑπ' αὐτῶν τὴν διανομὴν διὰ νὰ μὴ ἔλθωσιν εἰς τελείαν φθορὰν μετὰ τὴν πολυκαιρίαν· πλάττων μετὰ τὴν παντοδυναμίαν τοῦ ἀπὸ μίαν, καὶ τὴν αὐτὴν ὕλην διάφορα γένη, καὶ ἄπειρα εἶδη ἀτόμων· ἀνίσως λοιπὸν εἰς τὰς φαρτάς, καὶ κατωτέρας οὐσίας τῶν γηίνων ὄντων τόσῃν μεγάλῃν πρόνοιαν ἔδειξεν ὁ φιλόανθρωπος Θεός, πόσον ἀνωτέρα, καὶ ἀσύγκρητος εἶναι ἐκείνη ὅπου εἰς τὰς ὑπερτάτους καὶ πνευματικὰς οὐσίας ἔδειξε λέγω δὴ τὰς ψυχὰς μας; ἐπειδὴ μὴ ἡμπορῶν τὸ πέλαγος τῆς ἐλεημοσύνης νὰ ὑποφέρῃ τὸν ἀθάνατον θάνατον τῆς ψυχῆς μας ὅπου ἡ παράβασις τοῦ Ἀδάμ, ἐπροξένησεν, ἔγεινεν ἄνθρωπος ὁ Θεός, καὶ μετὰ τὸν ἰδικόν του σταυρικόν θάνατον, ἐχάρισεν εἰς ὑμᾶς τὴν οὐράνιον ζωὴν, τὴν ὁποίαν δὲν τὴν περικλείει κανένας ὅρος· ἡγοῦν εἶναι ἡ αἰώνιος· τρυφῶνος εἰς αὐτὴν κατὰ δύναμιν τὴν γλυκεῖαν καὶ παιδρὰν λαμπρότητα, τῆς ὑπερουσίου ἐκείνης οὐσίας, καὶ τρυφαῦς θεότητος τοῦ ἐνός καὶ μόνου Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶνε ἡ ἀρχή, καὶ τὸ τέλος κάθε ὅρου· καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ὅλοι τρέχομεν, καὶ εἰς αὐτὸν ἀναπαυόμεθα, καὶ ἀπ' αὐτὸν συρόμεθα καθὼς ὁ μαγνήτης τὸν σίδηρον, καὶ τὸ κέντρον τὸν κύκλον· εἰς αὐτοῦ λοιπὸν τὴν ἀγάπην τρωθεῖτα ἡ μακαρία αὕτη дуάς, τὸ ἅγιον ζευγος, ἡ θεία ξυνώρις, τὸ εὐλογημένον λέγω ἀνδρόγυνον, Τιμόθεος ὁ λαμπρὸς ἥρως καὶ γενναῖος ὁπλίτης τοῦ Ευαγγελίου τῆς εἰρήνης, καὶ Μαύρα ἡ ἀρρενόφρων καὶ πανσεβάσμιος, οἱ ὁποῖοι βλέποντες τότε τὴν εὐσέδειαν νὰ μασιζῆται ἀπὸ τοὺς εἰδωλοατροῦντας, καὶ τὴν ἀπάτην νὰ ἐγκωμιάζεται, βουνά, ὄρη, νάπαι, ὁδοί, αἶρας νὰ μολύνωνται ἀπὸ τὰς μιὰς θυσίας· τὸν ἥλιον νὰ καπνίζεται, τὴν γῆν νὰ μαινιῇται τὸν οὐρανὸν νὰ ἀτιμάζετε, τὸν Παντοκράτορα Θεόν, ὅπου δοξάζεται ἀπὸ ὅλην τὴν πνοὴν νὰ ὑβρίζετε ἀπὸ τὸ στόμα τῶν ἀσεβῶν, ἀναψὲ μία μεγάλη πυρκαϊὰ ζήλου, καὶ εὐλαβείας εἰς τὸ στήθος τῶν μαρτύρων· δὲν ὑποφέ-

ρουν νὰ βλέπουν νὰ λατρεύηται ἢ κτίσις παρὰ τὸν κτίσαντα· δὲν βαστοῦν νὰ βλέπουν τὸ φρικτὸν ἐκεῖνον ὄνομα τοῦ ὑψίστου νὰ σμικρύνηται καὶ νὰ καταβιβάζεται εἰς χρυσόν, καὶ ἄργυρον, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων δὲν ἤμποροῦν τέλος πάντων νὰ βλέπουν τοὺς λογικοὺς ἀνθρώπους, ἐν σκότει διαπορευομένους, λέγω νὰ πράττουν, νὰ ἐνεργοῦν καὶ νὰ ἐργάζονται, ὡς ζῶα ἄλογα κυβερνόμενοι μὲ μόνην τὴν ἄλογον ἐρμῆν, καὶ μὲ ἐκείνην τὴν σφαλερὰν δόξαν ὅπου τὸ πάθος, χωρὶς ὀρθὸν συλλογισμόν, καὶ ἀσφαλὲς συμπέρασμα εἰς τὸν ἐσκοτισμένον τὸν νοῦν ἐχρωμάτιζεν· ὅθεν δυνωμωθέντες, καὶ καθοπλισθέντες οἱ Ἅγιοι μὲ τὴν πανοπλίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὥρμησαν μεγαλοψυχίαν εἰς τὸ μέσον τῆς εἰδωλικῆς πλάνης, τὴν ὁποίαν ὑβρίζαν ἀφόβως, ἀφάνισαν τὴν δύναμιν τῆς, καὶ ἐνέκρωσαν κατὰ κράτος τὸν ἀρχηγόν τῆς διάβολου, πνίγοντες μέσα εἰς τὰ ἀθλητικά των αἵματα, κατ' αὐτόν, καὶ τὴν ἀπάτην, ὅπου μὲ αὐτὴν, τὸν κόσμον σχεδὸν ἔλυν ἀπατοῦσαν· ἀλλ' ὅμως διὰ νὰ μάθητε ἀκροαταί μου κατὰ λεπτῶς τῶν μαρτύρων τὴν ἔνθεον πολιτείαν, καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐνδόξου των ἀθλήσεως, κάμνω ἀρχὴν σὺν Θεῷ καὶ προσέχεται παρακαλῶ μετ' εὐλαβείας, εὐσεβείας μου ἀκροατήριον.

Οὗτος ὁ ἐνδοξὸς μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Τιμόθεος, ἦτον ἀπὸ ἓνα χωρίον τῆς Θηβαΐδος, Παναπέων ὀνομαζόμενον, ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς, καὶ ἐναρέτους· εὐθὺς λοιπὸν ὅπου ἀπεγαλακτίσθη ὁ ἅγιος, ἐδόθη ἀπὸ τοὺς γονεῖς του εἰς ἓνα ἐνάρετον, καὶ θεοσεβῆ διδάσκαλον, διὰ νὰ μάθῃ τὰ ἱερὰ γράμματα· ὅθεν ὡς ἀγγίνους ὅπου ἦτον, ἔμαθεν εἰς ὀλίγου καιροῦ διάστημα ὅσα τοῦ ἦτον ἀρκετὰ διὰ νὰ καταλάβῃ καὶ τὸν ποιητὴν του καὶ μόνον ἀληθινὸν Θεόν, καὶ τῆς ψυχῆς του τὴν εὐγένειαν, καὶ ἀθανασίαν, καὶ τοῦ προσκαίρου τούτου κόσμου τὴν φθορὰν καὶ ματαιότητα· ἔλαβε λοιπὸν κατὰ τοὺς ἱεροὺς νόμους τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας, διὰ σύζυγόν του, τὴν αἰδίμιον καὶ ἀξιεράστον Μαύραν· γυναῖκα μὲν κατὰ φύσιν, ἀρρενοπὸν δὲ φρόνημα ἔχουσαν· μὲ τὴν ὁποίαν

πολιτευόμενος ὁ ἅγιος ἁγίαν καὶ μακαρίαν ζωὴν, ἐθαυμάζετο ἀπὸ ἄλλους τοὺς εὐσεβεῖς, καὶ ἀκαταπαύστως ἐγκωμιάζετο· βλέπων ὅμως ὁ Ἀρχιερεὺς τῆς Θηβαΐδος τὴν θαυμαστὴν πολιτείαν τοῦ Ἁγίου καὶ ἀκούων κοινῇ ψήφῳ τὸν ζῆλον τῆς εὐσεβείας του, τὸν ἐτίμησε μὲ τὸ ἀξίωμα τῶν κληρικῶν, καὶ τὸν ἔκαμεν ἱερέα καὶ διδάσκαλον νὰ διδάσκῃ τὸν λαὸν τοῦ Χριστοῦ τὴν εὐαγγελικὴν διδασκαλίαν, καὶ νὰ στηρίζῃ εἰς τὴν ἀλήθειαν τοὺς χριστιανοὺς νὰ μὴ δειλιάζουν εἰς τοὺς διωγμοὺς καὶ βάσανα, ὅπου οἱ ἐχθροὶ τῆς ἀληθείας εἰς τοὺς εὐσεβεῖς τότε ἔκαμνον· ὅθεν μιμούμενος ὁ ἅγιος τὸν διδάσκαλον Χριστόν, ἐδίδασκεν ἀκαταπαύστως τοὺς εὐσεβεῖς, ἐνουθέτει μὲ ἔργον καὶ λόγον τοὺς πάντας· ἐστήριζεν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν τοὺς κλονομένους· συνέβούλευε καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἕλληνας νὰ ἀφήσουν τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων, καὶ νὰ πιστεύουσιν εἰς ἓνα καὶ μόνον ἀληθινὸν Θεόν, ἐν τρισὶ προσώποις γνωριζόμενον, ὁ ὁποῖος διὰ μόνην του εὐσπλαγχτίαν ἔστειλε τὸν μονογενῆ του υἱὸν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ ἐξαλείψῃ τὴν πλάνην τοῦ δαίμονος ὅπου ἐγελοῦσε τοὺς ἀνθρώπους, καὶ νὰ δείξῃ εἰς ἡμᾶς ὁδὸν σωτηρίας· ταῦτα οἱ μὲν Χριστιανοὶ ἀκούοντες, ἠύφραινοντο, καὶ ἑστεροῦντο εἰς τὴν εὐσέβειαν, καὶ ἐρχόμενοι εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἐβαπτίζοντο εἰς τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίου Τριάδος, δὲν ἐπέρασαν λοιπὸν παρὰ μόνον 20 ἡμέρας, ἀφοῦ ἐνώθη μὲ τὴν μακαρίαν Μαύραν, ὁ ἅγιος, ὅπου ἐδιαβάλλθη ἀπὸ τινὰς εἰς τὸν ἡγεμόνα τῆς Θηβαΐδος Ἀρειανόν, ὡς κληρικὸς, καὶ διδάσκαλος τῶν Χριστιανῶν· ὁ ὁποῖος ὦν σκευὸς τοῦ διαβόλου, καὶ πικρὸς ἐχθρὸς τῶν εὐσεβῶν, ἀναψεν ἔλκος ἀπὸ ἄλογον καὶ θηριώδη θυμόν, καὶ εὐθὺς ἔστειλε τοὺς ὑπηρέτας τῆς πλάνης, καὶ συνέλαβον τοὺς Ἅγίους, καὶ τοὺς ἔφερον ἔμπροσθεν τοῦ τυράννου, καὶ χωρὶς καμμίαν ἄλλην ἐρώτησιν βλέπων αὐστηρῶς πρὸς τὸν Ἅγιον τὸν ἐπρόσταξεν εὐθὺς νὰ ὑπάγῃ νὰ τοῦ φέρῃ τὰ ἱερὰ βιβλία ὅπου ἐδίδασκε τοὺς χριστιανούς, μὲ σκοπὸν ὁ υἱὸς τοῦ διαβόλου νὰ τὰ κατακάυσῃ, διὰ νὰ μὴ ἡμπορῇ νὰ στηρίζῃ τοὺς χριστιανούς

εἰς τὴν ὁρθόδοξον πίστιν. Ἄλλ' ὅμως ὁ Μέγας στρατιώτης τοῦ ἐπουρανίου βασιλέως Τιμόθεος, χωρὶς νὰ δειλιάσῃ μήτε τοὺς φοβερισμοὺς τοῦ τυράννου, μήτε τὴν σοβαρότητά του, ἀλλὰ μήτε αὐτὸν τὸν ἴδιον θάνατον, ἀπεκρίθη μὲ θάρρος καὶ εἶπεν, ὦ ἡγεμῶν· καὶ ποῖος φρόνιμος πατήρ ἔδωκε θεληματικῶς τὰ τέκνα του εἰς τὸν θάνατον· ἀνίσως λοιπὸν καὶ ὁ φιλόπαις πατήρ νικημένος ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς φύσεως δὲν προδίδει εἰς θάνατον τὰ σαρκικά του τέκνα, ἐγὼ ἔχω νὰ παραδώσω τὰ πνευματικά μου τέκνα λέγων τὰ ἱερά μου βιβλία εἰς τὰς μισαράς σου χεῖρας· μὴ γένοιτο τοῦτο· ποτέ· ἔτοιμος ἡμαί νὰ ἀποθάνω παρὰ νὰ ἀκούσω τὰς ἀθέους προσταγὰς· ταῦτα λοιπὸν ὡς ἤκουσεν ὁ παράνομος τύραννος, ἐγέμισεν ὀλος ἀπὸ θυμόν, καὶ προστάζει νὰ καύσουν καλὰ εἰς τὴν κάμινον σουβιλία σιδηρὰ ἕως νὰ κοκκινήσουν, καὶ ἔτι ὀναμμένα νὰ τὰ βάλουν εἰς τὰ ὠτία τοῦ μάρτυρος· εὐθὺς λοιπὸν ὁ λόγος τοῦ ἔργον ἐγένετο, καὶ ἐμβάλλοντες ταῦτα εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ ἥρωος, οἱ στρατιῶται, ἔπεσον χαμαὶ αἱ κόραι φεῦ τῶν ὀφθαλμῶν σου· ταύτην τὴν πικρὰν τιμωρίαν ὑπομένων ὁ ἅγιος γενναίως διὰ τὸν Χριστόν, ἔλεγε μὲ τὸν μακάριον Παῦλον, τίς ἡμᾶς χωρίσει· τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; θλίψις; ἢ στενοχωρία; ἢ λιμός; ἢ διωγμός; ἢ χίνδυνος; ἢ μάχαιρα, ἡγουν· τύραννε πικρέ· νομίζεις πῶς με τοιαύτας παιδεύσεις θέλεις δυνηθῇ νὰ μὲ χωρίσεις ἀπὸ τὸν Χριστόν μου; πλανᾶσαι. Ἐπειδὴ δὲν μὲ χωρίζει ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ δεδοσμένου μου σωτῆρος μήτε θλίψις, μήτε στενοχωρία, μήτε πείνα, μήτε ἐξορία, μήτε βάσανα καὶ φυλακαὶ ἀλλὰ μήτε αὐτὸς ὁ θάνατος ὡσάν ὅπου δὲν εἶναι ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι· τοῦτου γενομένου ἀναψε· πάλιν ἀπὸ θυμόν ὁ τύραννος, καὶ ἐπρόσταξε νὰ βάλουν τὸν μάρτυρα, ἐπάνω εἰς ἕνα τροχόν, ὅπου εἶχον ἔτοιμον διὰ νὰ κατακοποῦν τὰ μέλη του, ἢ νὰ καταπεισθῇ εἰς τοῦ Ἀρειανοῦ τὰ προστάγματα, ἢ νὰ λάβῃ τὸν πρεπούμενον θάνατον, ἔδσαν λοιπὸν οἱ ὑπηρέται τῆς πλάνης τὸν Ἅγιον ἐπάνω εἰς τὸν τροχόν, καὶ γυρίζοντας μὲ ὀρμὴν τὴν τροχόν, τὸ καρφιά ὅπου

εἶχον ἐμπηγμένα εἰς αὐτόν, ἐξέσχιζον ἀνηλεῶς τὰς σάρκας τοῦ ἀθλοφόρου· καὶ τοῦτου γενομένου, ὑπέφερε γενναίως ὁ ἅγιος, καὶ ἔφαλλε λέγων· Κύριος ἐμοὶ βοηθός καὶ οὐ φοβηθήσομαι· καὶ πάλιν οὐ φοβηθήσομαι κακὰ ὅτι σύ μετ' ἐμοῦ εἶ· βλέπων ὅμως ὁ παράνομος ἡγεμῶν τὴν ὑπομονὴν τοῦ Ἁγίου καὶ πῶς εἰς μίαν στιγμὴν ἐμφανισθεὶς ὁ Χριστὸς τὸν ἰατροῦσεν ἀπὸ τὰς πληγὰς του, μὴ ἀφίνων μικρὸν σημεῖον τῶν πρετέρων του πληγῶν, καὶ μὴ ἔχων τί ποιῆσαι, ἐπρόσταξε νὰ βάλουν ἕνα σαλιδάρι εἰς τὸ στόμα τοῦ μάρτυρος, καὶ νὰ δέσουν καὶ μίαν μεγάλην πέτραν εἰς τὸν λαιμόν του καὶ ἔτσι νὰ τὸν τριγυρίζουν εἰς ὅλην τὴν χώραν, καὶ ἔπειτα νὰ τὸν κρεμάσουν ἐπάνω εἰς ἕνα δένδρον, καὶ τοῦτου γενομένου ὑπομένων ὁ ἅγιος, τῷ τυράννῳ μὲ θάρρος ἔλεγεν· ὦ τύραννε μὴ νομίζεις πῶς με τοιαῦτα βάσανα θέλεις δυνηθῇ νὰ μὲ σαλευθῇ ἀπὸ τὴν ὁρθόδοξον πίστιν, ἐγὼ ὡς τρυφὰς νομίζω τὰ βάσανά σου· καὶ μὲ χαρὰν δέχωμαι τὰς τιμωρίας σου ἐπειδὴ αὐτὰ μοῦ προξενοῦν αἰώνιον τὴν εὐφροσύνην, καὶ ἀθάνατον τὴν χαρὰν· ἄμποτε καὶ ἐσὺ ὦ τετυφλωμένη τύραννε νὰ ἤνοιγες τὰ ὄμματα τῆς ψυχῆς σου, καὶ νὰ ἐβλεπες τὴν ἀλήθειαν· νὰ παραιτήσης τὸν διάβολον, καὶ νὰ πιστεύης εἰς τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν· ταῦτα ἀκούων ὁ τύραννος ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ μάρτυρος, ἐξεπλάγη εἰς τὴν παρρησίαν του, καὶ τότε τὸν μὲν Ἅγιον τὸν ἔβαλεν εἰς τὴν φυλακὴν, ἕως δευτέραν ἐξέτασιν, τὴν δὲ Ἁγίαν Μαύραν ἐδοκίμαζε μὲ κολακείας καὶ καλοπιάσματα, νὰ τὴν ἀπατήσῃ νὰ λατρεύσῃ τὰ εἰδῶλα· λοιπὸν τὴν ἔκραζεν ἐμπροσθέν του καὶ τῆς λέγει· ὦ Μαύρα στοχάσου καλὰ νὰ πονέσης τὴν νεότητά σου καὶ τὴν γλυκυτάτην σου ζωὴν, καὶ νὰ καλλώπισθῇς αὖριον διὰ νὰ προσφέρῃς τὴν θυσίαν σου εἰς τοὺς θεοὺς καὶ ἀνίσως καὶ μὲ ἀκούσης μεγάλας τιμὰς καὶ εὐεργεσίας θέλεις λάβῃ ἀπὸ ἐμέ, εἰδὲ καὶ μὲ παρακούσης, βάσανα καὶ τιμωρίας θέλω σοῦ δώσῃ, καθὼς καὶ τοῦ ἀνδρός σου. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ ἁγία ἀπὸ τὸ μιαρὸν στόμα, τοῦ τυράννου ἀπεκρίθη, ἀσεβέστατε καὶ πάσης ἀνομίας πεπληρωμένε, οὔτε τὰς εὐεργεσίας σου θέλω, οὔτε τὰ

εἰδωλά σου προσκυνῶ, οὔτε τὰς τιμωρίας σου φοβοῦμαι, ἐπειδὴ ἐγὼ τὸν Χριστὸν μου λατρεύω, ὁ ὁποῖος ἔλαμε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ ὁρατὰ καὶ ἀόρατα· αὐτὸν σέβω, αὐτὸν προσκυνῶ, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην του εἶμαι ἑτοιμὴ νὰ ἀποθάνω διὰ νὰ ζῶ με αὐτὸν αἰῶνια εἰς τὸν οὐρανόν· τὰ δὲ εἰδωλα ὅπου ἐσὺ προσκυνᾷς ὡς θεοὺς τὰ περιγελῶ· ἐπειδὴ εἶναι ξύλα κωρχά, καὶ ἀναίσθητα ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐστὶ ἀκόμη, ὅπου εἶσαι εἰς τοιαύτην πλάνην· ταῦτα ὡς ἤκουσεν ἀπροσδοκῆτως ἀπὸ τῆς ἀγίας ὁ παράνομος ἡγεμὼν, ἔγινεν ὡς θηρίον ἀπὸ τὸν θυμὸν, καὶ ἐπρόσταξε τοὺς στρατιώτας νὰ κόψουν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τῆς μάρτυρος· μετὰ ταῦτα ἐπρόσταξε καὶ ἔκοψαν τὰ δάκτυλα τῶν χειρῶν της· ταῦτα πάσχουσα ἡ ἀγία ἐδέετο πρὸς τὸν Θεὸν λέγουσα, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθὼν ἐκ τῶν οὐρανῶν, καὶ σταυρωθεὶς ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, διὰ τὴν λύτρωσιν τοῦ κόσμου, αὐτὸς καὶ νῦν Δέσποτα παντοδύναμε ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ τὴν δούλην σου, καὶ ἐνδυναμώτόν με νὰ ὑπομένω ἕως τέλους τὰ μάρτυρία διὰ τὴν ἀγάπην σου, διὰ νὰ γείνω κοινωνὸς τῶν παθημάτων σου καὶ συμμέτοχος τῆς Βασιλείας σου. Ἀμήν.

Ταῦτα λέγουσα ἡ Ἀγία δὲν ἔλειπεν ὁ ἑτοιμος βοηθὸς τῶν εἰς αὐτὸν ἐλπίζόντων θεὸς νὰ ἐνδυναμώσῃ τὴν ἀγίαν διὰ νὰ κατασχύνη τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους Διάβολον.

Βλέπων λοιπὸν τὴν ἀνδρείαν τῆς μάρτυρος ὁ τύραννος ἐπρόσταξε νὰ γεμίσουν ἓνα μεγάλον λέβητα νερόν, καὶ νὰ τὰ βράσουν καλά, ἔπειτα νὰ βάλουν εἰς αὐτὸ μέσα τὴν Ἀγίαν γυμνὴν νὰ καταφλεχθῇ· ὁ δὲ Θεὸς ἐδρόσισε ποτὲ παραδόξως τὴν κάμινον εἰς τὴν Βαβυλῶνα, καὶ δὲν κατέκαυσε τοὺς τρεῖς παῖδας, αὐτὸς μετέβαλε καὶ τοῦ νεροῦ τὴν θερμότητα εἰς τὴν φυσικὴν του ψυχρότητα, καὶ μένουσα ἡ ἀγία ἀφλεκτος, ἔψαλλε λέγουσα· διῆλθον διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχήν· τοῦτο ἰδὼν ὁ ἡγεμὼν ἐνόμισεν ὁ ἀνόητος πῶς διὰ νὰ κάμουν χάριν τῆς μάρτυρος οἱ ὑπηρέται δὲν ἔκαυσαν τὸ ὕδωρ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐφλέχθη ἡ μάρτυς· ὁθεν

πλησιάζει καὶ λέγει τῆς ἀγίας· ῥάντισόν με ὦ Μαῦρα νὰ ἰδῶ ἄρα καίει τὸ νερόν; ἡ δὲ ἀγία ἐγέμισε τὰ χέρια της ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ νερόν καὶ τὸ ἔχυσεν ἐπάνω εἰς τὸ χερί του, καὶ εὐθὺς δοκιμάζων πόνον, ἐγδάρθη ὅλον του τὸ χερί· τότε λοιπὸν ἀπελπισθεὶς ὁ ὑπηρέτης τῶν δαιμόνων Ἀρεινός, ἐπρόσταξεν εὐθὺς χωρὶς ἀργοπορίαν νὰ κάμουν 2 σταυρούς, καὶ σταυρώσουν εἰς αὐτοὺς τοὺς Ἀγίους· ὡς ἤκουσαν λοιπὸν οἱ ἅγιοι τὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου των εὐχαριστοῦσαν ἀγαλλόμενοι τὸν Θεὸν ὅπου τοὺς ἠξίωσε νὰ λάβουν σταυρικὸν θάνατον διὰ τὴν ἀγάπην του, καθὼς καὶ αὐτὸς ὁ θεάνθρωπος ἔχυσεν τὸ πανάχραντον αἷμα του εἰς τὸν σταυρόν, διὰ τὴν ἐδικήν μας ἀγάπην καὶ σωτηρίαν. Τότε λοιπὸν ἔλαβον οἱ δῆμιοι τοὺς Ἀγίους καὶ τοὺς ἔφερον εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, καὶ ἐναγκαλιζόμενος ἕκαστος τὸν σταυρόν του, τὸν ἐφίλησε, καὶ τὸν ἐγκωμίασεν ὡς σωτήριον ξύλον, καὶ ἔπειτα ἔπεσον εἰς αὐτὸν ὡσάν εἰς ῥόδα, καὶ σταυρώσαντες αὐτοὺς οἱ στρατιῶται τοῦ ἡγεμόνος, ἔμειναν σταυρούμενοι 9 ἡμέρας· διδάσκων ὁ Ἅγιος Τιμόθεος εἰς τὸν σταυρόν τὴν Ἀγίαν, καὶ λέγων· μὴ δειλιάσωμεν τὰς προσωρινὰς παιδεύσεις ὦ Μαῦρα, ἐπειδὴ αὐταὶ μᾶς προξενοῦσιν αἰώνιον δόξαν ἐν οὐρανοῖς· μικρὸς εἶναι ὁ πόνος, ἀλλὰ μεγάλη ἡ ἀνταπόδοσις πικρὰ φαίνονται τὰ βάσανα ἀλλὰ γλυκὺς εἶναι ὁ Παράδεισος· μίαν στιγμὴν ὑπομένομεν, καὶ κερδιζόμεν τὸν ἅπαντα αἰῶνα. Ὁ Δεσπότης μας Ἰησοῦς ὢν ἀναμάρτητος ἐκαταδέχθη νὰ σταυρωθῇ εἰς τοῦτο τὸ ξύλον δι' ἡμᾶς, καὶ ἡμεῖς τί θαυμαστόν εἶναι νὰ γίνωμεν μιμηταὶ τοῦ πάθους του, διὰ νὰ ἀξιωθῶμεν νὰ συνδοξασθῶμεν με αὐτὸν εἰς τὴν δόξαν του; Ταύτας τὰς νοουθεσίας λέγοντος τοῦ μάρτυρος εἰς τὴν ἀγίαν, ἔστεκον καὶ οἱ 2 στερεοὶ καὶ χαρούμενοι, ἔχοντες τὸν νοῦν εἰς τὸν οὐρανόν, ὅμως δὲν ἔσωσαν εἰς τὸν πονηρὸν διάβολον ὅσα ἔλαμε τῆς ἀγίας ὁ μισάνθρωπος διὰ τοῦ ἀπεβοῦς τυράννου λαμβάνων αὐτὸν ὄργανον τῆς κακίας του, εἰμὴ πρὸς τούτοις φαίνεται ὀφθαλμοφανῶς εἰς τὴν ἀγίαν κρεμασμένην εἰς τὸν σταυρόν, καὶ τῆς ἐδίδεν ἓνα ποτήρι γεμάτο μέλι καὶ γάλα, κατὰ φαντασίαν, καὶ τὴν ἐπαρακινούσε νὰ τὸ

πή διὰ τὸ μὴν φλογίζεται ἀπὸ τὴν δίψαν· ἡ δὲ ἁγία ἔστο-
χάσθη τὰς πονηράς του τέχνας, καὶ κάμνουσα τὴν προσευ-
χὴν της, ἔγεινεν ἄφαντος ἀπὸ ἔμπροσθέν της· ἀλλ' ὅμως ἐλ-
πίζων πάλιν ὁ ἀρχέκακος, μὲ τὸν ἴδιον σχεδὸν τρόπον ἴσως
καὶ τὴν ἀπατήσῃ· τί ἔκαμεν ὁ παγκράτιστος, ἐφάνη τῆς
Ἀγίας πῶς τὴν ἐπῆγεν ὡς ἐν ἐκτάσει εἰς ἓνα ποτάμι, τὸ
ἐποῖον κατὰ φαντασίαν τὸ ἔκαμεν ὁ διάβολος ὡσάν νὰ ἦτον
μέλι καὶ γάλα, καὶ μὲ αὐτὸ ἔπασχε νὰ γελάσῃ τὴν ἁγίαν, νὰ
ἐπιθυμήσῃ τὴν γεῦσίν των, ἀλλ' αὐτὴ ἦ γενναῖα μάρτυς
τοῦ εἶπε μὲ θείαν σοφίαν· κατηραμένε διάβολε, μὲ ὅσαις τέχ-
ναις καὶ ἐπιβουλαῖς ἐδοκίμασες νὰ μὲ ἀπατήσῃς, ἐγὼ μὲ τὴν
δύναμιν τοῦ Χριστοῦ μου εἰς ὅλα σὲ ἐνίκησα, καὶ διὰ τοῦτο
δὲν ἐπιθυμῶ τὰ μισὰ πιστά, ἐπειδὴ ἐγὼ πίνω ἀπὸ ἐκεῖνο
τὸ οὐράνιον ποτήριον ὅπου μοῦ ἐδώρησεν ὁ Κύριός μου Ἰη-
σοῦς. Ταῦτα τῆς ἁγίας λεγούσης ἔφυγεν ἐντροπιασμένος ὁ
διάβολος, μὴ ἡμπορῶν νὰ βλέπῃ νικημένον τὸν ἑαυτὸν του
ἀπὸ ἀπαλὸν καὶ τρυφερὸν γύναιον· τότε λοιπὸν ἔστειλεν ἓνα
Ἀγγελον ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς ὁ Χριστός, καὶ ἔστεκε πλησίον
εἰς τὴν ἁγίαν, καὶ τὴν ἐθάρρυνε, καὶ λαμβάνων αὐτὴν ἀπὸ
τὸ χέρι τὴν ἀνέβασεν ὡς ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τῆς
ἔδειξεν ἓνα θρόνον ὑψηλὸν ἐστολισμένον καὶ μίαν λευκὴν στο-
λὴν καὶ ὠραίαν, καὶ ἓνα στεφάνι καὶ τῆς εἶπεν ὅλα ταῦτα
σοῦ τὰ ἡτοίμασεν ὁ Κύριος διὰ τὰ βάσανα ὅπου δι' ἀγάπην
του ὑπομένεις· ἔπειτα τὴν ἀνέβασεν εἰς ἓνα ὑψηλότερον τό-
πον, καὶ τῆς ἔδειξεν ἓνα ἄλλον θρόνον, καὶ μίαν στολὴν
λευκὴν καὶ ἓνα στεφάνι, καὶ τῆς εἶπεν· αὐτὰ εἶναι τοῦ ἀν-
δρός σου Τιμοθέου, καὶ ἡ διαφορὰ ὅπου ὁ ἐδικός του τόπος
εἶναι ὑψηλότερος, δηλοῖ πῶς αὐτὸς ἐστάθη ἡ αἰτία τῆς σω-
τηρίας σου· ἦλθεν λοιπὸν ἡ Ἀγία εἰς τὸν ἑαυτὸν της, καὶ
λαβοῦσα πληροφορίαν τῆς δόξης ὅπου τοὺς ἡτοίμασεν ὁ Κύ-
ριος, χαίροντες, καὶ ἀγαλλόμενοι παρέδωκαν τὰς μακαρίας
των ψυχὰς εἰς χεῖρας Κυρίου, τῇ 3 τοῦ μηνὸς Μαΐου, τινὲς
δὲ τῶν ἐκεῖσε εὐσεβῶν, δίδοντες τῶν στρατιωτῶν ποσότητα
χρημάτων, ἐκατέβασαν τὰ ἁγία των λείψανα, καὶ τὰ ἐθίψαν
ἐντίμως, καὶ εὐλαβῶς ἐν τινι τόπῳ δοξάζοντες τὸν Θεὸν

ὅπου δυναμώνει τοὺς δούλους σου, νὰ πατοῦν ἐπάνω ὄρεων
καὶ σκορπίων καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ. Ὡς ἄν-
δρεία τῶν ὀπλιτῶν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης ὑπὲρ ἀν-
θρώπων, ὧς ἔργα θυμαστὰ καὶ ἐξαίσια, τὰ ὅποια βλέποντας,
ὄχι μόνον οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ οὐράνιοι Ἀγγελοι
ἐξεπλάγησαν· πῶς ἡ πηλίνη καὶ φθαρτὴ οὐσία ὡς αὐλὸς ἐνε-
καρτέρησεν εἰς τὰ βάσανα, καὶ ὡς ἀδάμας ἔμεινεν ἀμάλα-
κτος εἰς τὸν ἀκμόνα τῶν παθημάτων, διὰ τοῦτο καὶ ὁ στε-
φοδότης Χριστὸς εἰς μὲν τὸν Οὐρανόν, τοὺς ἐστεφάνωσεν ἐν-
δόξως μὲ τὸν ἀμαράντινον ἐκεῖνον τῆς δόξης στέφανον· εἰς δὲ
τὴν γῆν, ὅπου εἶναι ναὸς τῶν Μαρτύρων, ἐκεῖ κατοικοῦσα
ἡ χάρις τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ἐνεργεῖ ἄπειρα θαύματα·
ἰατρεύει ἀσθενημένους· ὁμματοῦν τυφλοὺς, θεραπεύει πα-
ραλύτους διώχνει ἀπὸ τοὺς κακῶς πάσχοντας τῆς πονηρίας
τὰ πνεύματα, εἰς δόξαν τῶν ἀθλοφόρων καὶ καύχημα, ἀπὸ τὰ
ὅποια προσφέρω μερικὰ εἰς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην εἰς δόξαν
τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν αὐτῶν θεραπόντων ἐνδόξων ἀθλητῶν· εἰς
τὴν νῆσον Ζάκυνθον εἰς χωρίον Μαχαираδων οἰκοδομήθη ἀπὸ
τοὺς εὐσεβεῖς ἓνας περικαλῆς ναὸς τῶν Ἀγίων Μαρτύρων
Τιμοθέου καὶ Μαύρας, εἰς τὸν ὅποιον ἐνεργοῦνται καθ' ἑκά-
στην ἄπειρα θαύματα· μία γυνὴ πάσχουσα ἀπὸ τοῦ πονηροῦ
δαίμονος τὴν ἐπῆγαν οἱ συγγενεῖς της εἰς τὸν ναὸν τῶν ἁ-
γίων, καὶ ἐπειδὴ ἐδοκίμαζεν ὁ δαίμων νὰ πνίξῃ αὐτὴν τὴν
τρισαθλίαν εἰς τὰ ὕδατα, τὴν εἶχον δεμένην ἔμπροσθεν τῆς
εἰκόνης τῶν μαρτύρων· ὅθεν αὐτὴ μία τῶν ἡμερῶν λύσασα
τὰ δεσμὰ ἔπεσεν ὑπὸ τῶν δαιμόνων εἰς ἓνα πηγάδι ὅπου
εἶναι πλησίον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐκεῖ ἔκαμε 3 ὥρας
ἕως ὅπου ἐρευνῶντες οἱ συγγενεῖς της, τὴν εὗρον, ὧς τοῦ
θαύματος, ἐπάνω εἰς τὰ νερά· τὴν ἡρώτων πῶς καὶ δὲν ἐ-
βράχῃ; καὶ αὐτὴ ὡμολόγησε παρρησία πῶς ἡ Ἀγία Μαῦρα
τὴν ἐκράτει ἀπὸ τὰ μαλλιά, καὶ δὲν τὴν ἄφινεν νὰ βυθισθῇ·
ἐξήγαγον λοιπὸν αὐτὴν, ὑγιῆς καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν οἶκον
τῶν Ἀγίων δοξάζουσα τὸν Θεὸν καὶ τὴν θαυματουργίαν τῶν
μαρτύρων.

Τὸ αὐτὸ θαῦμα ἔγεινε καὶ εἰς ἓνα νέον δαιμονιζόμενον·

εὐδὺς ὅπου μόνον εἶδε τὴν εἰκόνα τῆς Ἀγίας, ἔφυγεν ἀμέσως τὸ δαιμόνιον ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐγένετο ὑγιής, δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ τοὺς μάρτυρας τελῶν κατ' ἔτος πανήγυριν εἰς τιμὴν τῶν Ἀγίων. Εἰς τὸ 1801 τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῶν Ἀγίων ἐν ὥρᾳ ὀρθροῦ εἰς τὸν καιρὸν τῆς δοξολογίας, εὐρισκόμενοι ὅλοι οἱ ἱερεῖς ἐνδεδυμένοι τὰς ἱερατικὰς τῶν στολᾶς, καὶ πλῆθος πολὺ τῶν Χριστιανῶν, ἀπὸ τὴν χώραν καὶ τὰ περίξ χωρία διὰ νὰ ἐωρτάσουν τὴν πανήγυριν τῶν Ἀγίων καὶ νὰ ἐξέλθουν κατὰ τὴν συνήθειαν εἰς τὴν λιτανείαν ὅπου κατ' ἔτος ἐγένετο. Λοιπὸν ἔχοντες οἱ ἐπιτηρηταὶ τοῦ ναοῦ μέσα εἰς τὸ κιβώτιον ἀρκετὸν μπαροῦτι διὰ τὴν ἐορτὴν, δὲν ἤξεύρω πῶς ἀναψεν αὕτη ἡ καυστικὴ κόνις, ὡς τερατῶδες θαῦμα; ἀμέσως ἠκούσθη μία μεγάλη καὶ ἀσυνείηστος βροντὴ, καὶ σεισμὸς φοβερός ὅπου ὅλοι οἱ ἐκκλησιαζόμενοι ἔπεσαν γαμὰ ὡς νεκροὶ προσμένοντες τὸν θάνατόν τους σχεδὸν ἀπὸ τὸν φόβον καὶ τρόμον οἱ ἄνθρωποι ἐνόμιζον πῶς κατηρδασίθη ἡ Ἐκκλησία ἢ τὸ φρούριον ἔπεσε καὶ τοὺς ἐπλάκωσε· σχίζεται λοιπὸν τὸ κιβώτιον καὶ πετώντας κεραυνοὶ ἐξῆλθεν ἐξω ἡ φλόγα μαζὺ μὲ τὰ ἀναμμένα κομμάτια διωκόμενα ἀπὸ τὴν Ἀγίαν Μαύραν χωρὶς νὰ βλαφθῇ οὔτε ὁ ναὸς τῆς μηδὲ οἱ εὐρεθέντες ἐν τῷ ναῷ, τοῦτο τὸ θαῦμα βλέπωντες οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ λαὸς ὅπου ἐσώθησαν μὲ τὴν προστασίαν τῶν Ἀγίων, ἔκραξαν ὅλοι ὁμοθυμαδόν. Μέγας εἶ Κύριε καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου. Δόξα σοι. Κάμω διακοπὴν χάριν συντομίας τὰ θαύματα τῶν Μαρτύρων, τὰ ὅποια καθ' ἑκάστην ἐνεργεῖ ὁ Θεὸς εἰς δόξαν τῶν ἁγίων του.

Τοῦτο εἶνε τὸ μαρτύριον τῶν ἁγίων Εὐλογημένοι Χριστιανοί· τοιοῦτοτρόπως ἐπολιτεύθησαν· οὕτως εὐηρέστησαν τὸν Θεόν, ἐνίκησαν καὶ τὸν διάβολον, καὶ ἔστησαν κατὰ τῆς πλάνης τῆς ἑαυτῶν νίκης τὰ λαμπρά τρόπαια.

Ημεῖς δὲ ἀδελφοί μου ὅπου ἐορτάζωμεν τὴν μνήμην αὐτῶν, μὴ πανηγυρίζωμεν μὲ χοροὺς καὶ τραγούδια, ἐπειδὴ αὕτη εἶναι τοῦ διαδόλου πανήγυρις· ὅχι μὲ πολυφαγίαις, καὶ μέθαις, καὶ ἀσελγείαις, διότι αὐτὰ τὰ ἔκαμαν οἱ εἰδωλο-

λάτραι εἰς τὰς μιαιράς των θυσίας, ὡς τυφλοὶ καὶ ἀναίσθητοι, ὅπου δὲν περιμένουν κρίσιν καὶ ἀνταπόδοσιν. Ἡμεῖς δὲ ὅπου ἐβαπτίσθημεν εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ὁμοουσίου Τριάδος καὶ ἐφωτίσθημεν μὲ τὸ εὐαγγελικὸν φῶς τῆς ἁγίας ἡμῶν πίστεως, ὥς κάμωμεν ἄξια ἔργα τῆς πίστεώς μας, λέγω δὴ· θέλετε χριστιανοὶ νὰ ἐορτάσετε ταύτην τὴν ἁγίαν ἐορτὴν, ἀξίως; Ὑπάγετε μετ' εὐλαθείας καὶ πίστεως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, στολισμένοι ὅχι μὲ λαμπρά καὶ πολυτελῆ φορέματα, ἀλλὰ μὲ συνείδησιν καθαρὰν καὶ ἁγίαν, ἀφίνωντες τὸν φθόνον καὶ τὴν ἐχθρὰν καὶ πᾶσαν ἄλλην κακίαν κατὰ τοῦ πλησίον σας, καὶ ἀφοῦ ἐξέλθης ἀπὸ τὸν Ναὸν ἀδελφέ, θ' ἐώρησε δεξιὰ σου καὶ ἀριστερά, καθὼς ἔκαμεν ὁ Ἀβραάμ, καὶ ἂν ἰδῇς γυμνὸν νὰ τὸν ἐνδύσης, ἢ πεινῶντα νὰ τοὺς δώσης νὰ φάγῃ, καὶ νὰ τὸν δεχθῇς εἰς τὴν οἰκίαν σου νὰ τὸν φιλοξενήσης καὶ τότε δοξάξης τὸν Θεόν καὶ τοὺς ἐορτάζοντας Μάρτυρας πανηγυρίζεις. Μὴ νομίζωμεν ὅτι μόνον μὲ τὴν πίστιν δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ σωθῇ· ὅχι. Πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ τὰ ἔργα, διότι πίστις ἀνευ ἔργων λέγει ὁ θεὸς Ἰακώβος εἶναι νεκρά, καθὼς τὸ σῶμα εἶναι ἀδύνατον ἀνευ ψυχῆς νὰ ζῇ, ἔτσι καὶ ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ εἶναι ἀδύνατον, νὰ σωθῶμεν χωρὶς χριστιανικὰ ἔργα. Ἔως πότε ἀδελφοί μου θὰ εἴμεθα προσηλωμένοι εἰς τὴν γῆν ὡς ἄλογα ζῶα, χωρὶς νὰ ὑψώνετε τοὺς ὀρθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν τὴν πατρίδα μας, δὲν ἀκούετε τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ὅπου μᾶς διδάσκει λέγων. Τὸ πολίτευμα ἡμῶν ἐν Οὐρανοῖς ὑπάρχει· ὡς ἄνθρωπε τί κοπιᾶζεις νύκτα καὶ ἡμέραν, εἰς τὴν πρόσκαιρον ταύτην κατοικίαν σου, ὅπου σήμερον εἶσαι ἐδῶ, καὶ αὔριον ὑπάγης εἰς τὸν Οὐρανὸν ὅπου εἶναι ἡ αἰώνιος πατρίδα σου. Ἐντροπὴ μεγάλη εἶναι εἰς ὑμᾶς, ἀχροαταί μου νὰ μὴν εἶναι ἄλλη ἢ φροντίδα μας παρὰ νὰ ἀγο-

ράσωμεν τώρα ἐκεῖνον τὸν ἀμπελῶνα, αὐριον ἐκεῖνον τὸν ἐλαιῶνα. Μεθαύριον ἐκεῖνο τὸ σπῆτι, χωρὶς νὰ βάνωμεν εἰς τὸν νοῦν μᾶς πῶς αἰωνίως καὶ ἤθελε γίνετε ἄλλος Ἀλέξανδρος νὰ ἐξουσιάζει τε σχεδὸν ὅλην τὴν οἰκουμένην, αὐριον ἔρχεται τὸ δρέπανον τοῦ θανάτου, καὶ κόπτων τὴν ζωὴν ἡμῶν, ἄλλο δὲν παίρνετε μαζὶ σας, παρὰ τὰ ἐντάφιά σας. Ἐπειδὴ καθὼς λέγει ὁ Προφήτης, γυμνοὶ ἐξήλθετε ἐκ κοιλίας σας μητρός σας, γυμνοὶ πάλιν καταβαίνεται εἰς τὴν κοιλίαν τῆς γῆς τῆς μητρός σας· καὶ ἐκεῖνα ὅπου μὲ τόσους κόπους καὶ ἰδρώτας ἔτρωσας, καὶ ἀδικίας καὶ ἀρπαγὰς ἀποκτήσατε, τί ἐσται; καθὼς λέγει ὁ Χριστὸς, ἡ ἀλήθεια εἰς τὸ Εὐαγγέλιον· ἤγουν νὰ κληρονομοῦν πολλὰς φοαῖς καὶ οἱ ἐχθροὶ σας καὶ ἐκεῖνοι ὅπου δὲν θέλετε· καὶ αὐτοὶ μὲν χαίρονται τοὺς κόπους σας, σεῖς δὲ κολάζεσθε πικρὰ μέσα εἰς ἐκείνην τὴν αἰώνιον κόλασιν, μὲ τὸν αὐτὸν πλαγχον ἐκεῖνον πλούσιον, χωρὶς ἐλπίδα ἀνέσεως· ἀλλ' ὅμως τὴν σήμερον ἀλλοίμονον ὅλοι ἐξεκλίναμεν ἀπὸ τὴν εὐθείαν ὁδόν. Πάντες ἐπλανήθημεν ἅμα ἠχρειώθημεν, οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητα, οὐκ ἔστιν ἕως ἑνός· καὶ πρῶτον λέγω ὁ κληρὸς πρέπει νὰ λάμπῃ εἰς αὐτὸν ἡ ἐνάρετος ζωὴ, νὰ φωτίζῃ τοὺς χριστιανούς, καθὼς λάμπῃ ὁ αἰσθητὸς οὐτός ἥλιος εἰς ὅλην τῆς γῆς τὴν περιφέρειαν καθὼς μᾶς παραγγέλει ὁ Κύριος εἰς τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον. Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ἡμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσουσι τὸν πατέρα ἡμῶν τῶν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς. Λοιπὸν πρῶτον χάνοντες ἀξίαν τοῦ ἐπαγγέλματος, μὴ ὀκνηρούμεθα νὰ διδάσκωμεν τὰ λογικά μας πρόβατα τὴν ἀκτημοσύνην, τὴν δικαιοσύνην, τὴν ταπεινῶσιν, τὴν ἀγάπην, εἰς τοὺς πάντας, καὶ καθεξῆς ὅσα ἔργα ἀρέσουν τῷ Θεῷ. Ἐ-

πειδὴ λοιπὸν ἀνίσως καὶ εἰς τὸν πόλεμον νικηθῇ ὁ ἐξουσιαστής τοῦ στρατεύματος καὶ θανατωθῇ τί θέλει γίνουσι οἱ στρατιῶται παρὰ θά κινδυνεύουσιν εἰς τὸ ἄκρον, ἡ ἀνίσως ὁ ποιμὴν τῶν προβάτων ἤθελε χαθῇ, ἄρα τὰ πρόβατα δὲν ἦτον διεφθαρμένα, ἔτσι καὶ ἡ ἰδική μας ὀκνηρία καὶ ἀμέλεια, ἀλλοίμονον πότους στέλνει εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀφεγγὺς χάος τοῦ ἄδου, ἀνίσως ὅμως καὶ μία ψυχὴ κολασθῇ ἀπὸ τὴν ἀμέλειάν μας, ἔχει νὰ τὴν γυρεύῃ ἀπὸ ἡμᾶς ἀδελφοί μου ὁ δίκαιος κριτὴς μὲ ὀργὴν ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, καὶ θέλεμεν αὐτὴν κολασθῇ διὰ αὐτήν, τί θέλομεν γείνη ἀνίσως καὶ ἀπὸ ὀλίγην μας ἀμέλειαν ὑστεροῦνται τῆς δόξης τοῦ Κυρίου οἱ ἐνορίται μας, καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἔμπροσθεν ἐδιδάσκομεν μὲ τὸ ἔργον περισσότερον ἀπὸ τὸν λόγον τὰ λογικά μας πρόβατα, διὰ νὰ ἀκούσωμεν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· εὐ δοῦλοι ἀγαθοὶ καὶ πιστοὶ, εἰσέλθετε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σας· καὶ ὑμεῖς οἱ μοναχοὶ καὶ μονάστριαί, μὴν στοχασθῆτε πῶς ἡ πολὺ καὶ τὰ μαῦρα ράσα μᾶς σώνουν, καθὼς λέγει καὶ ὁ μέγας Βασίλειος, ἀλλὰ ἡ παρθενία, καὶ ἡ ἀκτημοσύνη, ἡ ταπεινῶσις, καὶ μάλιστα ἡ ἐλεημοσύνη πρὸς τὸν πτωχὸν καὶ πένητα· αὐτὰ τὰ ἔργα σᾶς ὁδηγοῦν ἕως τὴν θύραν τοῦ οὐρανοῦ· καὶ ἐσεῖς ὧ γυναῖκα, ἀρήσετε τὰς κατακρίσεις, μεταξὺ σας σχολάσατε τοὺς φθόνους, παύσετε τὰ σκάνδαλα· καὶ ὅταν πηγαίνετε εἰς τὴν ἐκκλησίαν μὴ περιεργάζεσθε τί φορεῖ ἡ μιὰ ἢ τί φορεῖ ἡ ἄλλη, ἀλλὰ μετὰ φόβου Θεοῦ καὶ κατανύξεως λατρεύεται τὸν ἀόρατον Κύριον, παρακαλοῦντας αὐτὸν νὰ συγχωρῇ τὰ σφάλματά σας, καὶ νὰ ριζώνῃ τὸν φόβον τοῦ εἰς τὰς καρδίας σας, καὶ ἔτσι προτφέροντες τὴν πρέπουσαν πίστιν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ τὴν χρεωτομένην ὑπακοὴν εἰς τοὺς ἀνδρας σας τοὺς νομίμους, καθὼς ἐκχαμν καὶ τὸν παλαιὸν καιρὸν αἱ ἅγιοι ἐκεῖναι γυναῖκες, θέλει ἀξίω-

θῆτε τῆς ἀνεκφράστου χαρᾶς. Καὶ ἐσεῖς ὦ ἀδελφοί μου χριστιανοί, μὴ χάνετε τὸν καιρὸν σας εἰς πάθη καὶ ἀσωτείας, μὴ μολύνετε τὴν ψυχὴν σας με ἀρπαγὰς, φόβους, ψευδομαρτυρίας, φθόνους, καταλαλιάς, μοιχείας, καὶ ὅσα ἄλλα μισεῖ ὁ Θεός, καὶ ἀγαπᾷ ὁ εὐφρευετὴς τῆς κκίας Διάβολος· καὶ ἐκεῖνο ὅπου μισεῖτε νὰ σᾶς τὸ κάμῃ ἄλλος, μὴ τὸ κάμετε ἐσεῖς εἰς ἄλλον. Ἐπειδὴ ὅχι μόνον ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς παραγγέλει εἰς τὸ θεῖον του Εὐαγγέλιον· καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ νόμος τῆς φύσεως διδάσκει· ὁ σὺ μισεῖς ἐτέρω μὴ ποιήσης. Ταῦτα ἂν φυλάξωμεν ἀγαπητοί μου θέλομεν περάσῃ καὶ ἐδῶ πρόσκαιρα τὴν ζωὴν μας εἰρηνικὴν, εὐτυχισμένην, καὶ ἄλυπον, ἐκεῖ δὲ θέλει ἀξιοθῶμεν τῆς μακαρίας καὶ αἰδίου ζωῆς τοῦ Παραδείσου· χάρι τι τοῦ ἀνάρχου Πατρός, καὶ τοῦ συναϊδίου αὐτοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Παναγίου καὶ ἀγαθοῦ ζωοποιοῦ Πνεύματος, τῆς ἐνιαίας Θεότητος, ἧς ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος νῦν καὶ ἀεὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Ὁ βίος τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Πέτρου εὐρίσκεται κατὰ βάθος ἡ ἱστορία του εἰς τὸν συναξαριστὴν Σαρδόνυξ τοῦ Νοητοῦ Παραδείτου εἰς τὸν ἐκδότην Κωνσταντῖνον Δουκάκην προσκυνητὴν ὀπισθεν τῆς Μητροπόλεως μοναχόν. Δεχθῆτε εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ ταύτην τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Τιμοθέου καὶ Μαύρας καθὼς μεγάλως θέλετε ὠφεληθῆ ἀπὸ τὸ ἔργον τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ ἐλαχίστου πρεσβυτέρου τοῦ ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Ὁσίου Μελετίου ἐφημερεύοντος καὶ παρακινούμενος διὰ εὐλάβειαν διὰ τὰς ἁμαρτίας μου ἐκοπίασα διὰ μάθησίν μου εἰς ἔργον τοῦτο, ὅπως τὸ διανέμω εἰς πολὺ μικρὰν τιμὴν διὰ

νὰ ὠφεληθῶσι οἱ ἀδελφοί μου Χριστιανοί· διὰ νὰ μὴν ὑστεροῦνται τῆς Θείας χάριτος τὴν διδασκαλίαν, θέλω τυπώσαι καὶ ἄλλας ἀκολουθίας με μικρὰν τιμὴν καὶ παρακαλοῦμεν ὅσοι ἔχουν τὴν εὐχαρίστησιν ἅς τιμήσουν διὰ τὴν πολὺ μικρὰν συνδρομὴν τοὺς τὸ χριστιανικὸν μας ἔργον.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Πέτρου ἀρχιεπί σκοπού Ἀργους καὶ Ναυπλίου τοῦ θαυματουργοῦ.

» Ρωμαῖς τὸν ἐχθρὸν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ βρ,

» Νίκης σιέφος, Πέτρος, ἔχεις ἐν οὐρανοῖς.

» Πέτρος ἐνὶ τριτάτῃ ἀ.εβήσαιο θεῖος ἐς αἶον.

Ὁ λαμπρὸς καὶ πανεύφημος οὗτος τῆς Ἐκκλησίας ἱεράρχης ἤκμασε περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Θ'. μετὰ Χριστὸν αἰῶνος, γεννηθεὶς ἐν τῇ βασιλευούσῃ τῶν πόλεων ἐκ γονέων οὐ μόνον τῇ τοῦ γένους περιφανείᾳ, ἀλλὰ καὶ τῇ ἀρετῇ καὶ εὐσεβείᾳ διαπρεπόντων. Ἦδὲ δ' ἐκ παιδὸς τοῖς ἱερεῖς γράμμασι σκολάσας, καὶ τῇ θύραθεν παιδείᾳ μετὰ ζήλου ἐπιδοθεὶς, παρὰ πάντων ἐθαυμάζετο διὰ τε τὸ δὲ τοῦ πνεύματος καὶ τὸ ἀντιληπτικὸν καὶ εὐρὺ τῆς διανοίας, καὶ τὸ τῆς κρίσεως ὀρθόν. Νέος δ' ἔτι ὢν, τὸ μοναχικὸν σχῆμα περιβάλλεται μετὰ τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ Πλάτωνος, κατὰ μίμησιν τῶν ἑαυτῶν γονέων καὶ τῶν δύο πρεσβυτέρων ἀδελφῶν, Διονυσίου καὶ Παύλου, οἱ τὰ τοῦ κόσμου ἀρνησάμενοι, ἡσπάσαντο τὸν μοναχικὸν βίον, καρέντες ἐν τινὶ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἱερῶν μόνων. Ἐκεῖ ὁ θεὸς Πέτρος ἀνεκδότως εἰς τοὺς ἀσκητικούς ἀγῶνας ἀποδυθεὶς, τοιοῦτος μετ' οὐ πολὺ ἀνεφάνη, ὥστε οἱ πάντες ἐτίμων αὐτὸν καὶ ἐλάμβανον ὡς κανόνα καὶ ὑπογραμμὸν τῆς μοναστικῆς ζωῆς καὶ πολιτείας. Αἱ ἔξοχοι αὐταὶ τοῦ ἀνδρὸς ἀρεταὶ οὐκ ἂν ἔσχον πάντως ἐν κρυπτῷ

τυγχάνειν τῷ τότε τὸ πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας εὐκλεῶς ἰθύνοντι πατριάρχῃ Νικολάῳ, τῷ Μυστικῷ ἢ Παλαιῷ ἐπιλεγομένῳ. Καὶ δὴ, χηρεύοντος τοῦ τῆς Κορίνθου ἀρχιερατικῷ θρόνου, ἀνδρὸς δ' ἐπιζητουμένου ἐπ' αὐτὸν ἐν ἀρετῇ διαλάμποντος, καὶ στηρίζειν τοὺς λαοὺς εἰς τὴν εὐσέδειαν δυναμένου, ὁ Πατριάρχης οὐδὲν μελήσας πάντα μετέρχεται τρόπον ὅπως πείσῃ τὸν Ἅγιον τὴν ἀρχιερωσύνην ἀναδέξασθαι. Ἀλλ' ὁ Πέτρος, τὸ βαρὺ καὶ δυσβάστακτον τοῦ ἀξιώματος ἀναλογιζόμενος καὶ τὰς μεγάλας καὶ πολλὰς τούτου εὐθύνας φοβούμενος, ἀπεποιεῖτο τῆς ἐπὶ τὸ ἀρχιερατεῦσαι κλησεως. Ὁ δὲ Πατριάρχης ἀποτυχὼν τοῦ σκοποῦ, τρέπεται πρὸς Παῦλον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ὃν καὶ ἀρχιεπίσκοπον προχειρίζει Κορίνθου. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦτο οὐκ ἐπαύετο, προσκείμενος τῷ Ἁγίῳ καὶ παντὶ σθένει ἀγωνιζόμενος τῇ τῶν ἐπισκόπων χορείᾳ κατατάξαι αὐτόν. Ὁ δὲ Πέτρος, φοβούμενος μὴ εἰς τέλος ἐκδισθῇ ὑπὸ τῶν προτροπῶν τοῦ Πατριάρχου, κατελιπὼν τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἠκολούθησε τῷ Παύλῳ εἰς Κόρινθον, ἔνθα ἐπὶ πολὺν χρόνον διέμεινεν ἀσκητεύων ἐν τοῖς ἐκεῖ ἡσυχαστηρίοις. Καίτοι δὲ ὁ ἅγιος, ὑπ' ἄκρας ταπεινοφροσύνης ἐμπνεόμενος, σπέφειγε τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ὅμως ὁ δοξάζων τοὺς αὐτὸν δοξάζοντας πανάγαθος Θεὸς ἔτι μᾶλλον ἀνεδείκνυε καὶ κατὰδηλον τῷ κόσμῳ ἐποίει τὸν ἀνεκτίμητον τοῦτον τῆς Ἐκκλησίας θησαυρόν.

Ἡ φήμη οὖν τοῦ Πέτρου, καίπερ κρυπτομένου, διέτρεχε τὴν Πελοπόννησον καὶ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα διαβουλλοῦσα τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ. Διό, τοῦ ἀρχιερέως Ἀργεῖος καὶ Ναυπλίου πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος, οἱ ἐκεῖ χριστιανοὶ πέμπουσι πρεσβείαν πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Κορίνθου Παῦλον, δεόμενοι, ὅπως πείσῃ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Πέτρον ἀναλαβεῖν τὴν χηρεύουσαν αὐτῶν ἐπισκοπὴν· ὅπερ μαθὼν ὁ Πέτρος, ἀνεχώρησε κρύφα, καὶ ἐπὶ πολὺ διετέλει ἄγνωστος τῷ τε ἀδελφῷ καὶ τοῖς ζητοῦσιν αὐτόν. Ἀλλὰ τελευταῖον ταῖς παρακλήσεσι καὶ τοῖς δάκρυσιν αὐτῶν καμφθεὶς, ἀνελάβετο τὴν ποιμαντορίαν.

Ἀναβάντος τοίνυν τοῦ θείου Πέτρου ἐπὶ τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον, ἐτέθη ἀληθῶς ὁ λύχνος ἐπὶ τὴν λυχνίαν, ἵνα λάμπῃ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ὅθεν ἀναδεξάμενος τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας, ἔσπευσε παραρῶμα ἵνα τὸν ἐμπρέποντα αὐτῇ ἀποδῶ κόσμον. Διατάξας οὖν μετὰ θαυμαστῆς συνέσεως καὶ σοφίας τὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τοῦ κλήρου, ἐπεδόθη εἰς νέους πνευματικὸς ἀγῶνας. Καὶ γὰρ τὰ ὑψηλὸν τῆς ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα ἠνέφεξε τῷ ἁγίῳ εὐρύτατον ἐνεργείας στάδιον, καὶ οὕτω τὰ μέχρι τοῦδε κεκρυμμένα πλεονεκτήματα αὐτοῦ ἐμελλόν νῦν τελεσφόρα γενέσθαι ἐπὶ τὰς ψυχὰς ἀπείρου λαοῦ. Διὸ ὁ πλοῦτος τῆς σοφίας αὐτοῦ ἤρξατο ἐκκενοῦσθαι καὶ μεταδίδοσθαι ἀφθόνως τοῖς πᾶσιν. Οἱ θησαυροὶ τῆς καλλιγόνου αὐτοῦ διανοίας ἐγίνοντο ἐπὶ μᾶλλον προσίτοι τοῖς δεομένοις· τὰ σωτήρια νάματα τοῦ θείου λόγου, τὰ ἐκ τῆς εὐφραδείας καὶ πειστικῆς δυνάμεως τοῦ ἁγίου ἀφθόνως ἐκχεόμενα, κατήρδευον πολυχευμόνως καὶ δαφιλῶς τὴν πνευματικὴν ἀρουραν, καὶ πολλοὺς καὶ ἁγλαοὺς παρήγον καρποὺς ἀρετῶν καὶ εὐσεβείας. Οἱ λόγοι ἔρρεον ἀπο τοῦ στόματος τοῦ ἁγίου γλυκύτεροι μέλιτος. Τὸ παράδειγμα τοῦ πρακτικοῦ αὐτοῦ βίου, στηρίζον τὴν διδασκαλίαν, διέλαμπε πανταχοῦ, ὥστε οἱ πάντες, τοῖς ἔργοις αὐτοῦ ἐνοπτριζόμενοι, καὶ τῶν διδαγμάτων αὐτοῦ ἐμφορούμενοι, ἡμιλλῶντο ἵνα ρυθμίζωσι τὰς ἑαυτῶν πράξεις πρὸς τὴν κατὰ Χριστὸν πολιτείαν. Φρουρὸς ὢν ἀγρυπνος καὶ ποιμὴν ἀκοίμητος τῆς ποίμνης τοῦ Χριστοῦ, ζηλωτὴς δ' ἅμα τῶν πατρικῶν παραδόσεων καὶ τῶν ἱερῶν τῆς πίστεως δογμάτων διατελῶν, ἀτρύτους κατέβαλλε πόνους ὅπως ταῦτα σῶα καὶ ἀνέπαφα διατηρῶνται. Διὸ πολλὰ καὶ λαμπρὰ τῆς ὀρθοδοξίας, ἐστήριζατο τρόπαια· ἐπειδὴ, καίτοι ὁ ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν μίαν καὶ ἀδιαίρετον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ συνταράσσων καὶ διασχίζων σάλος τῶν αἰρέσεων ἐφαίνετο τότε κοπάσας, ἀλλ' ὅμως ῥίζαι τῆς δυσσεβείας ἐσώζοντο εἰσέτι, καὶ οὐ σπανίως ἀνεφύοντο ἐν τῷ ἁγρῷ τοῦ Κυρίου ζιζάνια, τὸν γνήσιον σπόρον τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος λυμαινόμενα, καὶ τὴν ἐλευθέραν βλάστησιν αὐτοῦ παρεμποδί-

ζοντα. Ἐκεῖνο δέ, ὅπερ ἔτι μᾶλλον ἀπεδείκνυε τὸν ἅγιον ἀγαπητὸν καὶ βαθύ τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας τῶν πιστῶν ἐξήγειρεν, ἦν ὁ διακαὴς αὐτοῦ ζήλος ὑπὲρ τῆς ἀπολυτρώσεως τῶν ὑπὸ τῶν πειρατῶν αἰχμαλωτευομένων χριστιανῶν, καὶ ἡ προθυμία, μεθ' ἧς διέτρεχε τὰς πόλεις καὶ τὰ φρούρια βοηθῶν καὶ παραμυθούμενος τοὺς ἐν ἀνάγκαις.

Τοιοῦτος οὖν ἀναφανείς ὁ ἅγιος, ἀξιοῦται καὶ προορατικοῦ χαρίσματος καὶ θαυματουργικῆς δυνάμεως, ὥστε πολλὰ αὐτὸν προγνόντα, προειπεῖν, ἃ καὶ συνέβησαν ἐν τοῖς καιροῖς, τοῖς ὑπ' αὐτοῦ προρρηθεῖσιν.

Ὀλίγα δὲ ἐκ τῶν πολλῶν θαυμάτων, ὅσα ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Σωτῆρος ἐτέλει, μνημονεύμενα ἐντάϋθα, καταδείξουσιν ἡμῖν οἷαν καὶ ὅσην παρρησίαν ἐκτήσατο πρὸς τὸν ποιοῦντα μεγάλα καὶ θαυμαστά, ἐνδοξά τε καὶ ἐξαίσια.

Μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ λιμοῦ ἐνσκήψαντός ποτε τῇ τε πόλει τῶν Ἀργείων καὶ τοῖς περίξ, οἱ λαοὶ ἔτρεχον ἄθροοι πρὸς τὸν ἅγιον αἰτοῦντες ἄρτους· οὗτος δὲ πᾶσαν μὲν τὴν οὐσίαν αὐτοῦ εἰς βοήθειαν αὐτῶν καταναλώσας, οὐδενὸς δὲ ἄλλου, ἢ μόνον πίθου ἀλεύρου ὑπολειπομένου αὐτῷ, πιστεύων εἰς τὸν Θεόν, ἐπεκαλέσατο ἐν τῇ δεινῇ ἐκείνῃ περιστάσει τοῦ λιμοκτονούντος λαοῦ τὴν θείαν ἀρωγὴν, καί, ὦ τοῦ θαύματος! τὸ ἐν τῷ πίθῳ ἐκείνῳ ὀλίγον ἄλευρον ἐγένετο ἀκένον καὶ ἀνεξάντλητον, ὥς ἡ ὕδρις τῆς ἐπὶ Ἡλιοῦ τοῦ Θεοῦ χήρας, καὶ ἐπήρκεσεν εἰς διατροφήν τῶν πεινῶντων, ἄχρις οὗ ἡ θεομηνία καὶ ὁ λιμὸς παρῆλθον.

Ἐτι δὲ ἐμφανεστέρα ἡ πρὸς Κύριον παρρησία τοῦ ἁγίου καταδείκνυται καὶ ἐκ τοῦ ἐπομένου θαυματουργήματος.

Νεάνις τις, πολυτελῶς ὑπὸ πονηροῦ καὶ ἀκαθάρτου πνεύματος κατεχομένη, φέρεται ὑπὸ τῶν συγγενῶν πρὸς τὸν ἅγιον, παρακαλούμενον βοηθῆσαι αὐτῇ· οὗτος δέ, τῇ δυνάμει καὶ ἐξουσίᾳ τοῦ εἰπόντος τοῖς πιστεύουσιν εἰς αὐτόν. «Ἰδοὺ δίδωμι ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥστε αὐτὰ ἐκβάλλειν», τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν πρὸς οὐρανὸν ἀνατείνας, ἐπετίμησε τῷ δαιμονίῳ καὶ ἐπέταξεν αὐτῷ ἐξελθεῖν ἀπ' αὐτῆς· καί, ὦ τοῦ θαύματος! ἡ ἐπὶ το-

σοῦτον χρόνον ἐλεεινῶς βασανιζομένη νεάνις παραχρῆμα ἐλευθερωθεῖσα καὶ ἰαθεῖσα, ἤρξατο εὐχαριστεῖν καὶ δοξάζειν τὸν Θεόν, τὸν δόντα τοιαύτην ἐξουσίαν τοῖς ἀνθρώποις.

Ἐν γένει δὲ εἰπεῖν, πολλὰ ὑπερφυῆ καὶ παράδοξα θαύματα τῇ προσευχῇ καὶ τῇ θερμῇ εἰς τὸν Θεόν πίστει ἐτέλεσεν ὁ θεῖος Πέτρος, χωλοὺς ἀνορθώσας, λεπροὺς καθαρῖσας, παραλύτους συσφίγγας καὶ ποικίλας νόσους τῇ ἐπιθέσει τῶν χειρῶν ὡς ἄλλος Ἀπόστολος θεραπεύσας.

Ἡ πρὸς τὰς χήρας καὶ τὰ ὀρφανὰ συμπάθεια τοῦ Ἀγίου ἦν παραδειγματικὴ καὶ φιλόστοργος. Ἡ πρὸς τοὺς ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν πιεζομένους καὶ ἀδικουμένους προστασία καὶ ὑπεράσπισις αὐτοῦ, ἐνθερμος καὶ ἀκαταμάχητος· ἐπειδὴ ἡ δύναμις τῶν λόγων αὐτοῦ, στηριζομένη ἐπὶ τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀρετῆς, ἀπεδείκνυεν αὐτὸν σεβαστὸν τοῖς πᾶσι καὶ τοῖς πάντας κατέπειθεν.

Ὅθεν, ὅτε ἐπὶ τῆς δευτέρας πατριαρχείας τοῦ Νικολάου συνεκροτήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει (τῷ 922) ἡ παρά τοῦ ἀποκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου συγκληθεῖσα Σύνοδος, ἡ τὸν περίφημον τόμον τῆς Ἐνώτεως ἐκδόῦσα, ὁ μακάριος Πέτρος, πορευθεὶς ἐν αὐτῇ, γενναίως ἠγωνίσαστο ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τῆς κυρώσεως τῶν ὑπὸ τῶν προγενεστέρων Συνόδων ἐψηφισμένων.

Ἀλλὰ, πρὶν ἢ περάνωμεν τὰ περὶ τοῦ βίου τοῦ Ἀγίου, ἀναγκαῖον κρίνομεν μνεῖαν ποιῆσθαι καὶ τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ νέου, ἅτε δὴ, ἅμα τῷ θείῳ Πέτρῳ ἀκμάσαντος καὶ συνεργοῦ αὐτῷ γενομένου τοῖς ὑπὲρ τῶν πιστῶν ἱεροῖς αὐτοῦ ἀγῶσιν.

Ἐγεννήθη μὲν γὰρ ὁ Θεοδοσίος τῷ 862 μετὰ Χριστὸν ἐν Ἀθήναις καὶ ἥσκησεν ἐν τῷ κατὰ τὸν δῆμον Μηδείας τῆς Ἀργολίδος ἔτι καὶ νῦν σωζομένῳ καὶ ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ τιμωμένῳ μονηδρίῳ Ἀλλὰ πρὸ τῆς εἰς Κωνσταντινούπολιν μεταβάσεως τοῦ Πέτρου διὰ τὴν Σύνοδον ἐκείνην, ὡς ἤδη εἴρηται, ὁ ὁσιος ἀσκητῆς ἐτύγγανε διαβεβλημένος ὦν τῷ Πέτρῳ οἷόν τις ἀγύρτης καὶ λαοπλάνος, οὕτως ἐντέχνως καὶ πειστικῶς, ὥστε βουλεύσασθαι τὸν ἅγιον ἅμα τῇ ἐκ

Κωνσταντινουπόλεως ἐπανόδῳ ἐκβαλεῖν αὐτὸν τῆς ἑαυτοῦ ἐπισκοπῆς.

Ἐτι δ' ἐν τῇ βασιλευσύνῃ διατρίβοντι τῷ Πέτρῳ ἐπιφανείς ὁ Θεοδοσίος ἐν ὁράματι, καὶ πᾶσαν τὴν κατ' αὐτοῦ σκευωρίαν φανεράν ποιήσας, ἐδέετο αὐτοῦ ἵνα μὴ τῇ συκοφαντίᾳ πιστεύσῃ. Τὸν αὐτὸν δὲ χρόνον καὶ τῷ Πατριάρχῃ ἐπιφανείς, ὡσαύτως ἐν ὁράματι, παρεκάλει αὐτὸν ἀποτρέψαι τὸν Πέτρον τῶν αὐτοῦ βουλευμάτων· ὅπερ καὶ ἐγένετο, τοῦ τε Πατριάρχου καὶ τοῦ Πέτρου ἀνακοινωσαμένων ἀλλήλοις τὸ δράμα.

Ἐπανακάμψας δ' ὁ Πέτρος εἰς τὰ ἴδια, μεταβαίνει εἰς τὸ ἀσκητήριον τοῦ Θεοδοσίου, καταμανθάνει μετὰ θαυμασμοῦ τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀνδρός, καὶ προχειρίσας τὸν ἀσκητὴν εἰς τὸ ὑψηλὸν τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα, παραλαμβάνει αὐτὸν συνεργὸν καὶ συμπράκτορα εἰς τὸ ψυχωσπότηριον ἔργον τῆς θείας αὐτοῦ ἀποστολῆς· ὃν καὶ μετ' οὐ πολὺ, πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντα, κηδεύει ὁ Πέτρος ἱεροπρεπῶς μετὰ παντός τοῦ κλήρου τῆς ἑαυτοῦ ἐπισκοπῆς.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐστὶ τὰ περὶ Θεοδοσίου, ὧν περ ἀναγκαῖον ἡγεσάμεθα ποιήσασθαι μνείαν ἐνταῦθα. Ὁ δὲ Πέτρος, φθὰς τὸ ἐβδομηκοστὸν ἔτος τῆς αὐτοῦ ἡλικίας καὶ προαισθανόμενος τὸ τέλος τῆς μακαρίας αὐτοῦ ζωῆς, δίδωσι πατρικὰς συμβουλὰς καὶ παραινέσεις τῷ λογικῷ αὐτοῦ ποιμνίῳ, καὶ ἱλαρῶς παρατίθησι τὸ πνεῦμα εἰς χεῖρας Θεοῦ, ὃν τοσοῦτον ἡγάπησεν. Οἱ δὲ πιστοί, τὴν στέρησιν τοιοῦτου ποιμένος, καὶ εὐεργέτου θρηνήσαντες, ἦραν μετ' εὐλαβείας τὸ χαριτόβρυτον τοῦ ἱεράρχου λείψανον καὶ κατέθεντο ἐν ναῷ, ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ἀνεγερθέντι· τὸ δ' ἐγένετο ἀνεξάντλητος πηγὴ ἰαμάτων τοῖς πίστει προσιοῦσιν αὐτῷ. Ἄλλ' ὁ ναὸς ἐκεῖνος, προϊόντος τοῦ χρόνου, κατηρειπώθη. Οἱ δὲ ὄντως εὐσεβεῖς καὶ φιλόχριστοι Ἀργεῖοι οὐ μακρὰν τοῦ παλαιοῦ ἐκείνου, ἐν τῷ κέντρῳ τῆς πόλεως, ἀνήγειραν αὐτῷ ἐπ' ἐσχάτων ἕτερον μεγαλοπρεπέστερον καὶ ἐφάμιλλον τῶν περικαλλεστέρων ἐν Ἑλλάδι ναῶν, τρανῶς μαρτυροῦντα τὸ σέβας καὶ τὴν εὐλάβειαν αὐτῶν πρὸς τὸν πάντιμον

καὶ πανευκλεᾶ Ἅγιον, τὸν πολιούχον μὲν τοῦ Ἀργους, πάσης δὲ τῆς Ἀργολίδος προστάτην.

Πάντως δὲ ὁ κατ' ἀρχαιοτέραν ἐποχὴν συγγραφείς βίος τοῦ ἐνδόξου τούτου τῆς Ἐκκλησίας ἱεράρχου καθωραϊσμένος τε ἦν καὶ πεπλουτισμένος περιγραφῇ γεγονότων, ἔτι μᾶλλον ἐκφραζόντων τὰς λαμπρὰς αὐτοῦ ἀρετὰς καὶ τὰς θεοφιλεῖς πράξεις· ἀλλὰ τὸν βίον ἐκείνον μετὰ πολλῶν ἄλλων κειμηλίων τῆς ἑλληνικῆς εὐφυΐας καὶ εὐσεβείας ὅτε πανδαμάτωρ χρόνος καὶ αἱ κατὰ καιροὺς εἰς τὴν πατρίδα ἡμῶν εἰσβολαὶ τῶν ἀλλοφύλων ὀλοσχερῶς ἐξηφάνισαν. Πλὴν ἀλλ' ὁμῶς καὶ τὰ διασωθέντα εἰς ἡμᾶς βραχέα ταῦτα μνημεῖα ἱκανὰ εἰσιν ἀναδιδάξαι πάντα πιστόν, ὅας καὶ ἑσθῆς παρὰ Θεῷ ἡξίωται τιμῆς καὶ δόξης ὁ ἐν ἀγίοις Πατὴρ ἡμῶν Πέτρος, οὗ τὰς πρεσβείαις ρυσθειήμεν πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως Ἀμήν.

8 Ἰουλίου. — Τοῦ Ἁγίου μεγαλομάρτυρος Προκοπίου

Ἀπολυτίκιον ἡχ. α'.

Οὐρανόθεν τὴν κλῆσιν δεξάμενος, ὡς ὁ Παῦλος τῶν ἐθνῶν ὁ διδάσκαλος· τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ ἐνισχυθείς, μαρτυρῶν τὸν δρόμον τετέλεκας καὶ ἰάσεις παντοδαπὰς τῶν δεομένων σοι πίστει πεποίηκας, ἀλλὰ πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ μάρτυς Προκόπιε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον ἡχ. β'. τὰ ἁῖω ζήτωι.

Τῷ ζήλῳ Χριστοῦ, τῷ θείῳ πυρπολούμενος, καὶ τῇ τοῦ Σταυροῦ, ἰσχύει συμφραζάμενος, τῶν ἐχθρῶν τὸ φρύαγμα, καὶ τὸ θράσος καθεῖλες Προκόπιε, καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ὑψώσας τῇ πίστει προκόπτων καὶ φωτίζων ἡμᾶς...

Μεγαλυνάριον.

Ξόανα χλευάσας εἰδολικά, τὸν Χριστὸν κηρύξας, Θεὸν εἶναι ἀληθινόν, χαλεπὰς κολάσεις, ὑπὲρνεγκας καὶ καύσεις, λαβὼν τοῦ Μαρτυρίου, στέφος Προκόπιε...

30 Αὐγούστου. — Τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν
Ἀλεξάνδρου Παύλου καὶ Ἰωάννου.

Ἀπολυτίκιον ἤχ. γ'.

Θεῖα δόγματα ὀρθῶς διδάσκειν, κατεγλύκανας τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, Ἱεράρχα Ἀλέξανδρε, τὸ τοῦ Ἀρείου πικρότατον φρούραγμα ἐξοφανίσας, εἰς αἶνον τῆς πίστεως, Πάτερ Ἄγιε Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Κοιτάκιον ἤχ. πλ. δ'. Τῇ ὑπερυμάχῳ.

Τῷ ἀηττήτῳ ἀριστεῖ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα δυσσεβῶν εὐχαριστήρια, ἀναγράφῃ σοι ἡ ποίμνη σου Ἱεράρχα, καὶ γὰρ Ἀρείον κατέκτεινας μαινόμενον, καὶ φιλόσοφον ἐπέσχεν θρασυνόμενον, ἔθεν κράζῳ σοι, χαίροις Πάτερ Ἀλέξανδρε.

Μεγαλυνάκιον.

Τῶν Ἀρχιερέων τὴν καλλονὴν, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐγκαλώπισμα τὸ τερπνόν, καὶ ἡμῶν τῶν πάντων, ἀμαρτωλῶν προστάτην, Ἀλέξανδρον τὸν μέγαν, δοξολογήσωμεν.

7 Σεπτεμβρίου. — Τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Σώζοντος

Ἀπολυτίκιον ἤχ. πλ. α'. Τὸν συνάραχον.

Τὸν γενναῖον ὁπλίτην καὶ στρατιώτην Χριστοῦ, συνελθόντες ἐν ὕμνοις ἀνευφημήσωμεν, μεγαλοφώνως οἱ πιστοὶ ἀνακράζοντες, Σώζοντα μάρτυρα πιστὸν, τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν, τὸν ἐνδοξον μαρτυρίην, ἀδιαλείπτως γὰρ τῷ Κυρίῳ πρεσβεύει, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Κοιτάκιον τῶν προεορτίων τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου ἤχ. γ'.

Η Παρθένος σήμερον, καὶ Θεοτόκος Μαρία, ἡ παστὰς ἡ ἄλυτος τοῦ Οὐρανίου νυμφίου, τίχτεται, ἀπὸ τῆς στεῖρας θεοβουλήτως, ὄχημα τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐντρεπισθῆναι, εἰς τοῦτο γὰρ καὶ προωρίσθη, ἡ θεία Πύλη, καὶ Μήτηρ τῆς ὄντως ζωῆς.

Μεγαλυνάκιον.

Μὴ παύσης δεόμενος Ἀθλητὰ τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων, ὑπὲρ πάντων τῶν εὐσεβῶν τῶν μακαριζόντων, ὡς Μάρτυρα Κυρίου, ὡς ἔχων παρρησίαν Σώζων πανθαύμαστε.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ

Παρακαλῶ τοὺς εὐσεβεῖς καὶ φιλοθρήσκους ἡμῶν ἀδελφούς, ὅπως τιμήσουν, διὰ τοῦ μικροῦ ὀβολοῦ των τὰ παρ' ἐμοῦ ἐκδοθέντα βιβλιάρια διαφόρων Ἀγίων, ὅπου ἡ Ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἐστόλισε διὰ τῶν μαρτυρίων των, ἅτινα εἰσὶν σήμερον σπάνια καὶ ἀνέκδοτα ὡς ὁ βίος τοῦ Ὁσίου Μελετίου ὅπου πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐτυπώθη, καὶ νῦν τῶν Ἀγίων μαρτύρων Τιμοθέου καὶ Μαύρας καὶ Πέτρου Ἀρχ. Ἀργους-Ναυπλίου.

Ἀποβλέπων μόνον διὰ τὰ τυπογραφικὰ ἔξοδα, ἄνευ ὕλικου συμφέροντος, διὰ νὰ ἐκλείψουν ἀπὸ τὰς οἰκογενείας τὰ ἄσεμνα καὶ ἀντιθρησκευτικὰ βιβλιάρια, ὅπου αὐστηρῶς οἱ Ἀποστολικοὶ Κανόνες ἀπαγορεύουσι.

Λεχθῆτε τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Κυρίου, καὶ τῆς Θεοτόκου, καὶ τῶν νῦν μνημονευομένων Ἀγίων, ἵνα ἡ θεία χάρις φωτίσῃ πάντας ἡμᾶς.

Εὐρίσκονται παρ' ἐμοὶ αἱ ἐξῆς Ἀκολουθίαι : Ὁσίου Μελετίου, Μυρτιδιοτίσης, Ἀγίας Εἰρήνης, Ἀγ. Φανουρίου, τῆς Μεταμορφώσεως, Ἀγίου Θαλλαλέου, Ἀγίας Πατρικίας. Ἀποτομῆς τοῦ Προδρόμου, καὶ Ἀγίας Μαύρας, σὺν Ἀγίῳ Θεῷ πλησίον καὶ Ἀγίας Κυριακῆς.

Ὁ Ἐκδότης καὶ Πνευματικὸς Πατὴρ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ *Γερομνήμων*

Ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου